

บทที่ 2

วรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจของประชาชนต่องานไฟฟ้าสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง อำเภอเปือยน้อย จังหวัดขอนแก่น ผู้ศึกษาได้ค้นคว้าเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ เพื่อประกอบในการศึกษา ดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ
2. แนวคิดการปฏิบัติและขั้นตอนการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะ
3. แนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบล
4. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจ

1. ความหมายของความพึงพอใจ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 (2546 : 775) นิยามไว้ว่า พอใจ ชอบใจ และมีผู้ได้ให้ความหมายไว้หลายประการ ดังนี้

กิตติมา ปรีดีลิก (2539 : 335) กล่าวว่า ใจ ความพึงพอใจในการทำงานเป็นปัจจัยสำคัญในการบริหารงานไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าองค์ประกอบอื่น ๆ ความพึงพอใจหากเกิดขึ้นที่ใดแล้วนั้นย่อมเต็มไปด้วยความตั้งใจทำงานและการให้ความร่วมมือกับหน่วยงาน ดังนั้นจึงเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้บริหารจะต้องพยายามสร้างความพึงพอใจในการปฏิบัติงานให้เกิดขึ้นในหน่วยงาน

กฤษฎา ณรงค์ฤทธิ์ (2540 : 39) ได้ให้ความหมายของความพึงพอใจว่า หมายถึง แรงจูงใจของมนุษย์ซึ่งตั้งอยู่บนความต้องการขั้นพื้นฐาน และจะมีความสุขเมื่อได้รับผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย (Goal) ความต้องการ (Need) หรือแรงจูงใจ (Motivation)

ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ (2541 : 337) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ (Satisfaction) เป็นความรู้สึกหลังการซื้อ หรือรับบริการของบุคคล ซึ่งเป็นผลมาจากการเปรียบเทียบระหว่างการรับรู้ต่อการปฏิบัติงานของผู้ที่ให้บริการหรือประสิทธิภาพของตัวสินค้า (Perceived Performance) กับการให้บริการที่ผู้รับบริการคาดหวัง (Expected Performance) โดยผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการ (Product Performance) จะต่ำกว่าความคาดหวังของลูกค้าซึ่งทำให้ลูกค้ามีความรู้สึกที่ไม่

พึงพอใจ (Dissatisfied Customer) แต่ถ้าระดับของผลที่ได้รับจากสินค้า หรือบริการตรงกับความคาดหวังของลูกค้า ก็จะทำให้ลูกค้าเกิดความพึงพอใจ และถ้าผลที่ได้รับจากสินค้าหรือบริการสูงกว่าความคาดหวังที่ลูกค้าตั้งไว้ก็จะทำให้ลูกค้าเกิดความประทับใจ (Delighted Customer) ผู้ให้บริการจะต้องทำให้ผลิตภัณฑ์แตกต่างจากคู่แข่ง สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการสร้างความแตกต่างของธุรกิจการให้บริการ คือ การรักษาระดับการให้บริการที่เหนือกว่าคู่แข่ง โดยเสนอคุณภาพการให้บริการตามที่ลูกค้าได้คาดหวังไว้

สุชิน หมอนทอง (2543 : 9) ได้กล่าวว่า ความพึงพอใจ เป็นความรู้สึกตอบสนองของมนุษย์ คือ ความรู้สึกในทางเชิงบวกและทางลบ ความรู้สึกเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้เกิดความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกซึ่งเกิดแตกต่างจากความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือเป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ ความสุขสามารถทำให้เกิดความสุข หรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความสุขเป็นความรู้สึกที่มีความสลับซับซ้อนและมีความสุขนี้จะมีผลต่อบุคคลมากกว่าความรู้สึกทางบวกอื่น ๆ

กันตยา เพิ่มผล (2544 : 121) กล่าวว่าไว้ว่า ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่รู้สึกชอบ มีความคิดเห็นที่ดี และทัศนคติในเชิงบวกต่อการทำงาน ต่อนายจ้างต่อเพื่อนร่วมงานและต่อองค์กร ก่อให้เกิดผลการทำงานที่มีคุณภาพและประสิทธิภาพ

พรชัย ลิขิตธรรมโรจน์ (2545 : 68) กล่าวว่าไว้ว่า ความพึงพอใจของงาน หมายถึง ทัศนคติทั่ว ๆ ไปของบุคคลที่มีต่องานของเขา บุคคลที่มีความพึงพอใจในงานสูง จะมีทัศนคติที่เป็นบวกต่องานที่ทำ ขณะที่บุคคลไม่มีความพึงพอใจในงานก็จะมีทัศนคติที่เป็นลบต่องานที่ทำ

พิมผกา บุญพา (2547 : 36) ได้รวมความหมายของแนวคิดเกี่ยวกับความพึงพอใจในการทำงานที่ให้ความหมายสอดคล้องกัน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้น เมื่อได้รับความสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือ หมายถึง ความรู้สึกขั้นสุดท้าย (End-state in Feeling) ที่เกิดขึ้นจากความสำเร็จตามวัตถุประสงค์
2. เป็นสภาพความรู้สึกของบุคคลที่มีความสุข ความอึดเอมใจ เมื่อต้องการหรือแรงจูงใจของตนเอง ได้รับการตอบสนอง
3. ทัศนคติและความพึงพอใจในสิ่งหนึ่ง ที่สามารถให้แทนกันได้ซึ่ง หมายถึง ผลที่ได้จากการที่บุคคลเข้าไปมีส่วนร่วมในสิ่งนั้น และทัศนคติด้านบวก จะแสดงให้เห็นถึงสภาพความพอใจในสิ่งนั้น และทัศนคติด้านลบ จะแสดงให้เห็นถึงสภาพความไม่พอใจนั่นเอง
4. ความพึงพอใจเป็นแรงจูงใจของมนุษย์ที่ตั้งอยู่บนความต้องการพื้นฐาน (Basic Needs) มีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิดกับผลสัมฤทธิ์และสิ่งจูงใจ (Incentive) และจะเลี้ยงสิ่งที่ไม่ต้องการ

5. เป็นคุณภาพหรือระดับของความชอบ ความพอใจ ซึ่งเป็นผลจากความสนใจต่าง ๆ และทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้น

6. ความพึงพอใจเป็นการให้คุณค่าทางความรู้สึกของเราซึ่งมักสัมพันธ์กับโลกทัศน์ ซึ่งเกี่ยวกับความหมายของสภาพแวดล้อม ซึ่งค่าความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสภาพแวดล้อมจะแตกต่างกันเมื่อความรู้สึกดีแล้ว ความรู้สึกพอใจ ไม่พอใจ สนใจ ไม่สนใจ เป็นต้น

7. ความต้องการบรรลุเป้าหมาย พฤติกรรมที่แสดงออกมาก็จะมีความสุข สังเกตได้จากสายตา คำพูด และการแสดงออกด้านกายภาพ

8. ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกของมนุษย์ที่แบ่งเป็นสองแบบ คือ ความรู้สึกในทางบวกและความรู้สึกในทางลบ ความรู้สึกในทางบวกเป็นความรู้สึกที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะทำให้มีความสุข ความสุขนี้เป็นความรู้สึกที่แตกต่างไปจากความรู้สึกในทางบวกอื่น ๆ กล่าวคือ เป็นความรู้สึกที่มีระบบย้อนกลับ สามารถทำให้เกิดความสุข หรือความรู้สึกทางบวกเพิ่มขึ้นได้อีก ดังนั้นจะเห็นได้ว่าความรู้สึกทางบวก ความรู้สึกทางลบและความสุข มีความสัมพันธ์กันอย่างสลับซับซ้อน และระบบความสัมพันธ์ของความรู้สึกทั้งสามนี้ เรียกว่า ระบบความพึงพอใจ โดยความพึงพอใจจะเกิดขึ้นเมื่อระบบความพึงพอใจมีความรู้สึกทางบวกมากกว่าทางลบ

มัตติกา ผลชีวิน (2548 : 57) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจว่า หมายถึง สภาวะที่จิตปราศจากความเครียด ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของมนุษย์มีความต้องการ ถ้าความต้องการนั้นได้รับการตอบสนองทั้งหมดหรือบางส่วน ความเครียดก็จะน้อยลง ความพึงพอใจก็จะเกิดขึ้นและในทางกลับกัน ถ้าความต้องการนั้นไม่ได้รับการตอบสนอง ความเครียดและความไม่พึงพอใจก็จะเกิดขึ้น

อนเนก สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อุดลพัฒน์กิจ (2548 : 169) กล่าวว่า ความพึงพอใจเป็นระดับของความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นพฤติกรรมการแสดงออกในทางบวกของบุคคลที่เกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์อันหนึ่งอันใด ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามปัจจัยแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

นรินทร์ กมลทิพย์ (2548 : 54) ได้กล่าวถึงความพึงพอใจว่าหมายถึง สภาพคุณภาพหรือระดับความพึงพอใจซึ่งเป็นผลมาจากความสนใจต่างๆ และทัศนคติที่บุคคลมีต่อสิ่งที่ทำอยู่

จิตตินันท์ นันทไพบูลย์ (2551 : 33) กล่าวว่า ความพึงพอใจในการบริการ หมายถึง ภาวการณ์แสดงออกถึงความรู้สึกในทางบวกของบุคคลอันเป็นผลจากการเปรียบเทียบการรับรู้สิ่งที่ได้รับจากการบริการ ไม่ว่าจะเป็นการรับบริการหรือการให้บริการในระดับที่ตรงกับการรับรู้สิ่งที่คาดหวังเกี่ยวกับการบริการนั้น ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของผู้ให้บริการ

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกชอบ ยินดี และพอใจต่อการปฏิบัติงานเป็นที่ยอมรับและได้รับการตอบสนองต่องานนั้น ๆ ความพึงพอใจเป็น

เรื่องของความรู้สึกที่มีความรู้สึกของบุคคลที่มีต่องานที่ปฏิบัติอยู่ อย่งไรก็ดี ความพึงพอใจของแต่ละบุคคลไม่มีวันสิ้นสุด เปลี่ยนแปลงได้เสมอตามกาลเวลาและสภาพแวดล้อม จึงมีโอกาสที่จะไม่พึงพอใจในการปฏิบัติให้สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

2. ลักษณะของความพึงพอใจ

คือ การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกในทางบวกของบุคคลต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด บุคคลจำเป็นต้องปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัว และการตอบสนองความต้องการของบุคคลด้วยการตอบโต้กับบุคคลอื่นและสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ทำให้แต่ละคนมีประสบการณ์การเรียนรู้สิ่งที่จะได้รับตอบแทนแตกต่างกัน

ความพึงพอใจเกิดจากการประเมินความแตกต่างระหว่างสิ่งที่คาดหวังกับสิ่งที่ได้รับจริงในสถานการณ์หนึ่ง ความพึงพอใจเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลาตามปัจจัยแวดล้อมและสถานการณ์ที่เกิดขึ้น ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกชอบสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ผันแปรได้ตามปัจจัยที่ไม่เกี่ยวข้องกับความคิดหวังของบุคคลในแต่ละสถานการณ์ ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกที่แสดงออกมาในระดับมากน้อยได้ ขึ้นอยู่กับความแตกต่างของการประเมินสิ่งที่ได้รับจริงกับสิ่งที่คาดหวังไว้

นอกจากนี้ ความพึงพอใจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งจะถูกกำหนดจากความรู้สึกของแต่ละบุคคล โดยจากการพิจารณาความแตกต่างระหว่างผลตอบแทนที่เกิดขึ้นจริงและผลตอบแทนที่เขามีความรู้สึกว่าเขาควรจะได้รับแล้ว ถ้าหากผลตอบแทนที่ได้รับจริงมากกว่าผลตอบแทนที่เขาคิดว่า จะได้รับย่อมจะก่อให้เกิดความพึงพอใจขึ้น ซึ่งความพอใจจะมากหรือน้อยหรือไม่พึงพอใจนั้น ขึ้นอยู่กับความยุติธรรมของผลตอบแทน (อัจฉรา สมสวย, 2545 : 17)

3. ความสำคัญของความพึงพอใจ

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานและการปฏิบัติงาน พบว่าความพึงพอใจก่อให้เกิดผลการปฏิบัติงาน ดังนั้น ความพึงพอใจจึงเป็นตัวกำหนดความสำเร็จและความล้มเหลวในหน่วยงานนั้น

กันตยา เพิ่มผล (2544 : 132) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวัดความพึงพอใจในการทำงานไว้ ดังนี้

1. เพื่อจะได้ทราบถึงสาเหตุของความพึงพอใจในการทำงานและความไม่พึงพอใจในการทำงาน
2. ทำให้เราได้ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานเกี่ยวกับงานที่ออกมา
3. ทำให้เราทราบว่าสภาพแวดล้อมอย่างไรที่มีผลทำให้เกิดความพึงพอใจและไม่พอใจ

4. ทำให้เราทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการทำงานกับการฝึกอบรม การขาดงาน การลาออก และปัญหาอื่น ๆ

การที่จะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจในการทำงานมากน้อยแค่ไหน เครื่องมือที่ใช้วัดความพึงพอใจในงาน วิธีที่ง่ายที่สุดคือ การถาม โดยให้เขาตอบคำถามเกี่ยวกับงานที่ทำ โดยอาศัยเครื่องมือแบบสอบถามอาจโดยการให้เลือกคำตอบคำถามที่กำหนดขึ้น หรือเปิดกว้างให้แสดงความคิดในหัวข้อต่าง ๆ

โกวิทช์ พวงงาม (2549 : 9) กล่าวถึงความสำคัญของความพึงพอใจในการทำงานว่า

1. ในการทำงานของมนุษย์นั้นขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ แม้ว่าการทำงาานั้นจะยุ่งยากมากก็ตาม ความพึงพอใจจะช่วยเสริมความรู้สึกอันมีค่าให้คนทำงาน ช่วยลดโอกาสการเป็นปฏิปักษ์ต่องาน
 2. ความพึงพอใจเป็นแรงหนุนให้เราทำงานอย่างเต็มที่ มีความขยันขันแข็งในการทำงาน อุทิศเวลาให้แก่งาน มีขวัญและกำลังใจที่ดีขึ้น
 3. ความพึงพอใจทำใหบุคคลมีความตั้งใจในการทำงาน ลดการขาดงาน การลางาน การมาทำงานสาย การขาดความรับผิดชอบที่มีต่องาน
 4. ความพึงพอใจทำใหบุคคลเกิดความสุขในการทำงาน เพื่อจะได้ประสบความสำเร็จและมีความสุข ความพึงพอใจจากความสำเร็จนั้น
 5. ความพึงพอใจในการทำงาน มีผลให้บุคคลทำงานโดยไม่คิดจะลาออกหรือหนีหยุดงาน
- นอกจากนี้ยังกล่าวว่า ความพึงพอใจจะช่วยเสริมความรู้สึกอันมีคุณค่าให้กับคนทำงาน ผู้ที่มีความพึงพอใจในงาน มักจะคิดปรับปรุงงานของตน ทำงานอย่างสนุกสนานและมีความภักดีต่อหน่วยงานสูง

สรุปได้ว่า ความพึงพอใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้งานประสบความสำเร็จ โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานเกี่ยวกับการให้บริการ ซึ่งความสำคัญของความพึงพอใจในการทำงาน เป็นความรู้สึกอันมีคุณค่าให้กับคนทำงานและผู้ที่มีความพึงพอใจในงานมักจะคิดปรับปรุงงานของตน ทำงานอย่างมีความสุขสนุกสนาน และมีความภักดีต่อหน่วยงานสูง หากบุคคลมีความพึงพอใจสูงย่อมส่งผลต่อความเจริญก้าวหน้าของหน่วยงาน ตลอดจนทำให้เกิดความศรัทธาในหน่วยงานต่อไป

4. องค์ประกอบของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากการรับรู้การประเมินคุณภาพของการบริการอันเป็นสิ่งที่ผู้รับบริการคาดหวังว่าจะได้รับจากการให้บริการ โดยที่ความพึงพอใจ

ของผู้รับบริการจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ (อนง สุวรรณบัณฑิต และภาสกร อุดลพัฒน์กิจ, 2548 : 174)

1. การรับรู้คุณภาพของผลิตภัณฑ์บริการ อันเป็นสิ่งที่ผู้ให้บริการได้สัญญาว่าจะให้ โดยผู้รับบริการมีความคาดหวังต่อคุณภาพของผลิตภัณฑ์บริการ ความมากน้อยของคุณภาพของสิ่งที่ได้รับจะเป็นตัวกำหนดถึงระดับความพึงพอใจของผู้รับบริการนั่นเอง

2. การรับรู้คุณภาพของการนำเสนอบริการ ซึ่งผู้ให้บริการดำเนินการนำเสนอผ่านการแสดงออกต่าง ๆ ในกระบวนการบริการ โดยผู้รับบริการจะประเมินว่าผู้ให้บริการดำเนินการบริการ การรับรู้เหล่านี้จะช่วยให้ผู้รับบริการประเมินคุณภาพการบริการได้อย่างมีเหตุและผล ซึ่งจะนำไปสู่ความพึงพอใจในการรับบริการ

5. การวัดความพึงพอใจ

ในการวัดความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการบริการสาธารณะของรัฐนั้น มีนักวิชาการได้ให้แนวทางไว้ ดังนี้

กันตยา เพิ่มผล (2544 : 132) ได้กล่าวถึงเครื่องมือวัดความพึงพอใจในงาน ซึ่งการที่จะทราบว่าคุณคนมีความพึงพอใจในการทำงานมากน้อยสักแค่ไหน วิธีที่ง่ายที่สุดคือ การถาม โดยให้เขาตอบคำถามเกี่ยวกับงานที่ทำ โดยอาศัยเครื่องมือแบบสอบถาม อาจโดยการให้เลือก คำตอบคำถามที่กำหนดขึ้น หรือเปิดกว้างให้แสดงความคิดเห็นในหัวข้อต่าง ๆ

นภคณ ชนธรรมสถิต และคณะ (2547 : 15) ให้ทัศนคติเกี่ยวกับการวัดความพึงพอใจไว้ว่า ความพึงพอใจหรือทัศนคติหรือเจตคติเป็นนามธรรม เป็นการแสดงออกค่อนข้างซับซ้อน จึงเป็นการยากที่จะวัดทัศนคติได้โดยตรง แต่เราสามารถวัดทัศนคติได้โดยอ้อม ซึ่งจะทำให้โดยการวัดความคิดเห็นของบุคคลเหล่านั้นแทน ฉะนั้น การวัดความพึงพอใจก็มีขอบเขตจำกัดด้วย อาจมีความคลาดเคลื่อนเกิดจากบุคคลเหล่านั้นแสดงความคิดเห็นไม่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ซึ่งความคลาดเคลื่อนนี้อาจเกิดขึ้นได้เป็นธรรมดาของการวัดทั่วไป โดยเสนอว่าเทคนิคของ ลิเคิลท์ (Likert, 1961 : 174) เป็นแบบหนึ่งที่สามารถเทียบสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง และได้เพิ่มเติมว่าสามารถวัดทัศนคติได้เกือบทุกเรื่องและให้ค่าเที่ยงตรงสูง สำหรับมาตรฐานการวัดความพึงพอใจจริง ๆ นั้น กระทำได้โดยวิธีการ ดังต่อไปนี้

1. การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการวัดที่นิยมแพร่หลายวิธีหนึ่ง โดยขอร้องผู้ที่เราต้องการให้แสดงความคิดเห็นในแบบฟอร์มที่กำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามที่ถามอาจจะถามเกี่ยวกับเรื่องการบริการ เรื่องความสัมพันธ์ ตลอดจนเรื่องสวัสดิการขององค์กรที่ผู้ตอบแบบสอบถามทำงานอยู่หรืออื่น ๆ แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์หาข้อสรุปที่แน่นอนต่อไป

2. วัดโดยการสัมภาษณ์เป็นวิธีที่ต้องใช้เทคนิคและการวางอุบายอย่างมาก ไม่เช่นนั้นจะได้คำตอบซึ่งมีความไม่เที่ยงตรงหรือ ไม่มีผล

3. การสังเกต วิธีนี้ไม่ค่อยแพร่หลาย และไม่สามารถทำได้ในองค์กรที่มี ผู้ปฏิบัติงานมาก ๆ คงทำได้ในองค์กรที่มีผู้ปฏิบัติงานไม่มากนัก ซึ่งวิธีนี้ผู้สังเกตต้องใช้ความ พยายามอย่างสูงและต้องใช้เวลา ความถี่ในการสังเกต

สรุปได้ว่า การวัดความพึงพอใจสามารถทำได้หลายวิธี ได้แก่

1. การให้แบบสอบถาม โดยผู้ออกแบบสอบถาม เพื่อต้องการทราบความคิดเห็น ซึ่งสามารถกระทำได้ในลักษณะกำหนดคำตอบให้เลือกหรือตอบคำถามอิสระ คำถามดังกล่าวอาจ ถามความพอใจในด้านต่าง ๆ
2. การสัมภาษณ์ เป็นวิธีการวัดความพึงพอใจทางตรง ซึ่งต้องใช้เทคนิคและวิธีการที่ดี จะได้ข้อมูลที่แท้จริง
3. การสังเกต เป็นวิธีวัดความพึงพอใจโดยการสังเกตพฤติกรรมของบุคคลเป้าหมาย ไม่ว่าจะแสดงออกจากการพูดจา กริยา ท่าทาง วิธีนี้ต้องอาศัยการกระทำอย่างจริงจังและสังเกตอย่าง มีระเบียบแบบแผน

แนวคิดการปฏิบัติและขั้นตอนการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะ

1. ความหมายของงานไฟฟ้าสาธารณะ

ไฟฟ้าสาธารณะ หมายถึง โคมไฟที่ติดตั้งในพื้นที่สาธารณะในเขตเทศบาลองค์การ บริหารส่วนตำบล ฯลฯ ซึ่งการไฟฟ้าส่วนภูมิภาคให้สิทธิแต่ละหน่วยงานใช้ไฟฟรีได้ไม่เกิน ร้อยละ 10 ของหน่วยจำหน่ายการใช้ไฟฟ้าประเภทบ้านอยู่อาศัยรวมกับประเภทกิจการขนาดเล็ก ที่ใช้ไฟไม่เกิน 250 หน่วยต่อเดือน (การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค, 2554 : 16)

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับ ไฟสาธารณะ หมายถึง ไฟที่การไฟฟ้า ส่วนภูมิภาคให้สิทธิกับหน่วยงานราชการ และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีขอบเขตของการ ใช้ไฟสาธารณะดังนี้ (การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค, 2550 : 50)

1. การใช้ไฟสาธารณะสำหรับเทศบาลที่มีข้อตกลงในการรับโอนกิจการมา ดำเนินการเริ่มแรกทั้งสิ้น 66 แห่งทั่วประเทศ นั่นคือกระแสไฟฟ้าที่การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคได้จ่ายให้ ภายในอาคารของเทศบาลเพื่อใช้ในกิจการของเทศบาล สถานีอนามัย โรงพยาบาล สถานีดับเพลิง โรงฆ่าสัตว์ ตลาด โรงเรียนฌาปนสถาน สถานที่สำหรับกรรภักษาและพลศึกษา สวนสาธารณะหรือ สวนสัตว์ ส้วมสาธารณะ น้ำพุ หอกระจายเสียงวิทยุหรือโทรทัศน์สาธารณะ แต่ไม่รวมถึง

กระแสไฟฟ้าที่ใช้ภายในอาคารและสถานที่ที่ใช้ดำเนินการเทศพาณิชย์ หรือมีขึ้นเพื่อแสวงหาประโยชน์ เช่น ตึกแถว สถานชานาบุบาล การประปา โรงแรม หรือสถานที่อื่นใดที่มีไว้เพื่อให้เช่า

2. การใช้ไฟสาธารณะสำหรับท้องถิ่นอื่น ๆ (นอกเหนือจากเทศบาล 66 แห่ง)

จะหมายความถึงการใช้ไฟฟ้าเฉพาะไฟถนนและไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างในสวนสาธารณะต่าง ๆ สวนหลวงเฉลิมพระเกียรติ สนามเด็กเล่น สนามกีฬา ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจัดขึ้นเพื่อให้บริการแก่ประชาชนทั่วไปโดยไม่เรียกเก็บค่าบริการใด ๆ ทั้งสิ้น

3. การใช้ไฟสาธารณะของกรมทางหลวง หมายถึง การใช้ไฟฟ้าเพื่อแสงสว่างสำหรับไฟถนน สะพาน ในเขตทางหลวงที่อยู่ในความรับผิดชอบของกรมทางหลวงจากข้อมูลการใช้ไฟสาธารณะรวมทั้งประเทศในช่วงปี พ.ศ. 2547-2550 มีไม่ต่ำกว่าปีละ 1,100 กิกะวัตต์-ชั่วโมง ซึ่งมีอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยต่อปีร้อยละ 12.04 ในขณะที่การใช้ไฟประเภทอื่น ๆ มีอัตราเพิ่มขึ้นเฉลี่ยต่อปีเพียงร้อยละ 5.41 เท่านั้น

ไฟฟ้าสาธารณะ หมายถึง การติดตั้งโคมไฟฟ้าแสงสว่างระบบแรงต่ำ 220-230 โวลต์ (1 เฟส) และ 380-400 โวลต์ (3 เฟส) ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล และเทศบาลในบริเวณแนวถนนสายหลัก แนวถนนสายรอง ทางแยก วงเวียนที่ไม่มีสัญญาณไฟจราจร สะพาน สะพานลอยคนข้ามทางเดินเท้า (ฟุตบาท) ทางม้าลาย สวนสาธารณะ ตลาด สนามเด็กเล่น ลานจอดรถสาธารณะ ลานกีฬาชุมชน ศาลาที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง และป้ายจอดรถประจำทาง (ไม่มีศาลา) (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2547 : 2)

1. ถนนสายหลัก หมายถึง ถนนสายหลักของท้องถิ่น เช่น ถนนที่ต่อเชื่อมกับทางหลวงแผ่นดิน ถนนในเขตชุมชนหนาแน่น เป็นต้น

2. ถนนสายรอง หมายถึง ถนนต่อแยกจากถนนสายหลัก

3. ทางแยก หมายถึง บริเวณที่ถนนสองเส้นหรือมากกว่ามาเชื่อมต่อกัน

2. อุปกรณ์ที่ใช้ในการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ

2.1 โคมไฟฟ้า (Lantern) หมายถึง อุปกรณ์ไฟฟ้าที่ประกอบด้วยหลอดไฟฟ้า และชุดประกอบ เพื่อติดตั้งให้แสงสว่างแก่บริเวณที่ต้องการ ซึ่งประกอบด้วย

2.1.1 ตัวโคมไฟ ทำด้วยวัสดุที่ไม่ขึ้นสนิม ไม่ผุกร่อนและแข็งแรง ทนต่อดินฟ้าอากาศ เช่น อลูมิเนียมผสมหล่อขึ้นรูปด้วยแรงอัดสูง (Die Cast Aluminum) หรือ วัสดุพลาสติกเสริมใยแก้ว (Glass – fiber Reinforced Polyester) เป็นต้น

2.1.2 ฝาครอบ อาจทำด้วย พลาสติกกระจายแสงแบบแผ่นแก้ว (Polycarbonate Toughened Flat Glass) หรือ กระจกอะคริลิก (Acrylic Glass) ซึ่งแสงจากหลอดไฟต้องผ่านได้

สะดวก และต้องทนต่อรังสีอุลตราไวโอเล็ตด้วยแผ่นสะท้อนแสงซึ่งติดตั้งเหนือ และข้างหลอดไฟ ต้องเป็นแบบอคูมิเนี่ยมคุณภาพสูง

2.1.3 ส่วนควบคุม จะอยู่ด้านหลังเพื่อใส่บัลลาสต์ อิกนิเตอร์ (Ignitor) คาปาซิเตอร์ และขั้วต่อสาย เนื่องจาก โคม ไฟถนนจะต้องติดตั้งนอกรอาคาร จึงต้องมีการป้องกันแมลง ผุน และ นำเข้าสู่ โคม ไฟ ดังนั้น โคม ไฟถนนจึงต้องมีระดับการป้องกัน (Degree of Protection) อย่างน้อยดังนี้

1) ส่วนของหลอด (Lamp Compartment) IP 54

2) ส่วนควบคุม (Control Gear Compartment) IP 23

2.2 กิ่ง โคม ไฟฟ้า (Rod หรือ Arm) หมายถึง อุปกรณ์ที่เชื่อมต่อกับ โคม ไฟฟ้า และเป็น ติดกิ่ง โคม เพื่อยื่นออกไปให้แสงสว่างแก่บริเวณที่ต้องการ

2.3 เป็นติดกิ่ง โคม (Bracket) หมายถึง อุปกรณ์ที่ติดกับเสาไฟฟ้า ผนัง หรือกำแพง เพื่อยึดกิ่ง โคม ไฟฟ้า และ โคม ไฟฟ้า

2.4 หลอด ไฟฟ้า หรือ ดวง โคม (Lamp) หมายถึง แหล่งกำเนิดแสงสว่าง มีหลายชนิด และสามารถเลือกใช้ได้ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการใช้งาน เช่น หลอด ไฟฟ้าฟลูออเรสเซนต์ และ หลอดแสงจันทร์ เป็นหลอดที่เหมาะสมสำหรับถนนสายรองและทางเท้า หลอด ไฟฟ้าโซเดียมความดันต่ำ (Low Pressure Sodium Lamp) ซึ่งให้แสงสว่างในลักษณะสีเหลือง (Monochromatic Yellow Light) เหมาะสำหรับ ไฟถนนที่จุดทางแยก และเส้นทางที่มีทัศนวิสัยซึ่งยากแก่การมองเห็น เช่น ทัศนวิสัยซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีหมอกกลางจัด หลอด ไฟฟ้าโซเดียมความดันสูง (High Pressure Sodium Lamp) มีอายุการใช้งานยาวกว่าและให้สีเป็นธรรมชาติกว่า (Render Coolers) เหมาะสำหรับพื้นที่ที่ต้องการความสว่างสดใส

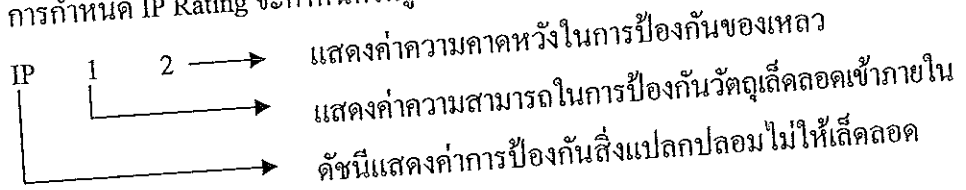
2.5 อุปกรณ์ควบคุม (Control Switch) หมายถึง อุปกรณ์ควบคุมการ เปิด- ปิด ไฟฟ้า สาธารณะ มีหลายชนิด เช่น สวิตซ์เวลา (Time Switch) สวิตซ์ควบคุมด้วยแสง (Photo Switch) และ สวิตซ์ธรรมดา เป็นต้น

2.6 เสา ไฟฟ้า หรือ เสาดวง โคม หมายถึง เสาที่ยึดกิ่ง โคมและดวง โคมเพื่อให้ได้ความ สูงตามต้องการ อาจจะเป็นเสาของการไฟฟ้าฯ หรือเสาที่จัดซื้อพิเศษพร้อมชุด โคม ไฟฟ้า

2.7 ความกว้างของถนน หมายถึง ระยะห่างจากขอบถนน (Kerb) ถึงขอบถนนของอีกฝั่ง กรณีไม่มีทางเท้าให้นับจากแนวเขตที่ดิน (Property Line) ถึงแนวเขตที่ดินของอีกฝั่ง

2.8 IP (Ingress Protection) Ratings - IP Rating หมายถึง ดัชนีที่แสดงการป้องกัน สิ่งแปลกปลอม เช่น ผุนละออง หรือของเหลว ที่จะเล็ดลอดเข้าไปในดวง โคม โดยปกติจะแสดงเป็น ตัวเลข 2 หลัก

การกำหนด IP Rating จะกำหนดในรูปแบบ ดังนี้ IP x y (z)

เข้าไปในดวงโคม

ตัวเลขที่ 1 (x) หมายถึง การป้องกันของแข็ง เช่น เส้นลวด หรือวัสดุอื่น ๆ เช่น

ฝุ่นละอองไม่ให้เข้าไปในดวงโคม

ตัวเลขที่ 2 (y) หมายถึง การป้องกันของเหลวไม่ให้เข้าไปในดวงโคม

บางกรณีจะมีตัวเลขที่ 3 (z) หมายถึง การป้องกันการกระแทกจากภายนอก (Impact

Protection)

3. มาตรฐานการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ

การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะจำเป็นจะต้องดำเนินการ โดยคำนึงถึงหลักวิชาการ เพื่อความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนเป็นสำคัญ ซึ่งมีองค์ประกอบที่สำคัญดังนี้

3.1 มาตรฐานความส่องสว่าง

3.1.1 ถนนสายหลัก ถนนสายรอง ทางแยก วงเวียนที่ไม่มีสัญญาณไฟจราจร

ตารางที่ 1 ระดับความส่องสว่างตามประเภทถนน

ประเภทถนน	ความส่องสว่างเฉลี่ยวัดในแนวระดับต่ำสุด (Lux)
1. ถนนสายหลัก	15
2. ถนนสายรอง	10
3. ทางแยก	22
4. วงเวียนที่ไม่มีสัญญาณไฟจราจร	15

3.1.2 สวนสาธารณะ ตลาด สนามเด็กเล่น ลานจอดรถสาธารณะ ลานกีฬา

ชุมชน สะพาน สะพานลอยคนข้าม ทางเดินเท้า ทางม้าลาย ศาลาที่พักผู้โดยสารรถประจำทาง

ป้ายจอดรถประจำทาง (ไม่มีศาลา)

สรุป อุปกรณ์ที่ใช้ในการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ คือ อุปกรณ์ที่ประกอบด้วยหลอดไฟฟ้า และชุดประกอบ ประกอบด้วย ตัวโคมไฟที่ทำด้วยวัสดุไม่ขึ้นสนิม ฝาครอบ ทำด้วยพลาสติก

กระจายแสง ทนต่อรังสีอุลตราไวโอเล็ต ข้างหลอดเป็นแบบบอลูมิเนียม และส่วนควบคุม ป้องกัน

แมลง/ฝุ่น

4. แนวทางปฏิบัติและขั้นตอนการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะ

แนวทางปฏิบัติและขั้นตอนการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการติดตั้งและให้บริการไฟฟ้าสาธารณะเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด มีดังนี้ (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2547 : 31)

4.1 การสำรวจสภาพไฟฟ้าสาธารณะ

มอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบหรือแต่งตั้งคณะทำงาน เพื่อสำรวจตรวจสอบและพิจารณาการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบตามตัวอย่างแบบสำรวจ โดยเร็ว และรวบรวมสรุปผลการตรวจสอบ รวมทั้งจัดทำรายงานเสนอผู้บริหารขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาว่ามีจุดใดบ้างที่มีการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะเป็นไปตามมาตรฐานและมีจุดใดบ้างที่ต้องมีการแก้ไขปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งจะต้องดำเนินการจัดซื้อ จัดหาอุปกรณ์หรือว่าจ้างดำเนินการแก้ไขปรับปรุงต่อไป

สำหรับกรณีที่เป็นจำเป็นต้องมีการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะใหม่ ต้องมีเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ดังนี้

4.1.1 กรณีมอบหมาย ควรประกอบด้วยผู้มีความรู้ ดังนี้

- 1) ด้านไฟฟ้า คุณวุฒิ ปวช. ทางช่างไฟฟ้าหรือช่างอิเล็กทรอนิกส์
- 2) ด้านโยธา คุณวุฒิ ปวช. ทางช่างก่อสร้างช่างสำรวจหรือทางสถาปัตยกรรม

4.1.2 กรณีแต่งตั้งคณะทำงาน ควรประกอบด้วยผู้มีความรู้ ดังนี้

- 1) วิศวกรไฟฟ้าที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจากสภาวิศวกรตั้งแต่ระดับภาคี

วิศวกรขึ้นไป

- 2) วิศวกรโยธาที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจากสภาวิศวกรตั้งแต่ระดับภาคี

วิศวกรขึ้นไป

หมายเหตุ เพื่อความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีบุคลากรดังกล่าวขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจขอความร่วมมือจากหน่วยงานภาครัฐ หรือภาคเอกชน ที่อยู่ในเขตพื้นที่เพื่อจัดบุคลากรดังกล่าวเข้าร่วมเป็นคณะทำงานตามความจำเป็น

4.2 ไฟฟ้าสาธารณะที่กำลังจะสร้างหรือติดตั้งใหม่

สำหรับการจัดหา หรือ ติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะที่กำลังจะดำเนินการขึ้นใหม่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรจัดตั้งคณะทำงานชุดต่าง ๆ ขึ้นตามความเหมาะสม เพื่อดำเนินการตามรายละเอียดในขั้นตอนต่อไปนี้

4.2.1 การกำหนดแผนงาน/โครงการเกี่ยวกับไฟฟ้าสาธารณะ ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำลังดำเนินการจัดหาหรือติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะจะต้องกำหนดแผนงาน/โครงการ ที่จะดำเนินการให้ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยอาจกำหนดแผนงาน/โครงการเป็น 4 ลักษณะ ดังนี้ แผนเฉพาะครั้ง (Single Planning) แผนระยะสั้น (1-3 ปี) แผนระยะกลาง (3-5 ปี) หรือแผนระยะยาว (5 ปีขึ้นไป) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและนโยบายของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ละแห่งการกำหนด แผนงาน/โครงการ ควรมีสาระสำคัญ ดังนี้

- 1) ชื่อโครงการ
- 2) หลักการและเหตุผล
- 3) วัตถุประสงค์
- 4) เป้าหมายหรือ ผลที่คาดว่าจะได้รับ
- 5) ขอบเขตงาน
- 6) วิธีดำเนินการ
- 7) บุคลากรหรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ
- 8) ระยะเวลา
- 9) งบประมาณ

4.2.2 การสำรวจ ออกแบบ และประมาณการค่าใช้จ่าย การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ สามารถพิจารณาดำเนินการ ตามลักษณะของแผนงาน/โครงการ ดังนี้

1) กรณีแผน/โครงการซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถดำเนินการได้เอง เช่น โครงการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะเฉพาะจุด ได้แก่ บริเวณตลาด สวนสาธารณะ สะพานลอย ฯลฯ ให้คณะทำงานที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งขึ้น หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ตามข้อ 2.1 ดำเนินการสำรวจ ออกแบบ กำหนดรายละเอียดทางเทคนิค และประมาณการค่าใช้จ่าย เพื่อเสนอผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณา

2) กรณีแผนงาน/โครงการ ซึ่งมีรายละเอียดและความยุ่งยากทางด้านเทคนิค ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถดำเนินการได้เอง เช่น โครงการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะตามแนวถนนทุกสายในเขตพื้นที่รับผิดชอบ โครงการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะบริเวณถนนตรอก/ซอย ทั้งตำบล ฯลฯ การสำรวจ ออกแบบ และประมาณการค่าใช้จ่ายต้องพิจารณาในรายละเอียด (Detail Design) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรดำเนินการว่าจ้างหน่วยงาน หรือองค์กรที่มีความเชี่ยวชาญ เช่น การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค การไฟฟ้านครหลวง และบริษัทวิศวกรที่ปรึกษาไทย ที่ขึ้นทะเบียนกระทรวงการคลัง เป็นต้น เพื่อดำเนินการ

2.1) ศึกษา สํารวจ วิเคราะห์ ออกแบบ รายละเอียด และขั้นตอนการ

ดำเนินงานของโครงการฯ

2.2) ประมาณการค่าใช้จ่ายโดยละเอียด

2.3) จัดทำแบบมาตรฐานวิศวกรรม และ/ หรือแบบคำนวณเชิงวิศวกรรม

2.4) จัดทำข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ (TOR)

4.2.3 ลักษณะข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้า

ในข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ (TOR) ควรกำหนดให้ผู้รับจ้างจัดให้มีวิศวกรไฟฟ้าและวิศวกรโยธา ที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาต จากสภาวิศวกร ตั้งแต่ระดับภาคีวิศวกรขึ้นไป อย่างน้อยจำนวนอย่างละหนึ่งคน เพื่อทำหน้าที่ในการควบคุม กำกับดูแลการดำเนินการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ รวมทั้งประสานการดำเนินงานร่วมกับคณะกรรมการตรวจรับงานจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ปฏิบัติการกิจปฏิสัมพันธ์)

ยกเว้นกรณีข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ กำหนดให้ต้องมีแบบมาตรฐานวิศวกรรม และ/หรือมีการแสดงแบบคำนวณเชิงวิศวกรรม ผู้รับจ้างจะต้องจัดให้มีวิศวกรไฟฟ้าและวิศวกรโยธา ที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจากสภาวิศวกร ตั้งแต่ระดับภาคีวิศวกรขึ้นไป อย่างน้อยจำนวนอย่างละหนึ่งคน ทำหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง รายละเอียดของข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ (TOR) ควรประกอบด้วย

1) ที่มาของโครงการ

2) วัตถุประสงค์

3) ขอบเขตงาน

4) ผู้ควบคุมงาน

5) ลักษณะดวงโคมไฟ

6) ระบบไฟฟ้าควบคุม

7) อุปกรณ์ป้องกัน

8) ระยะเวลา

9) งบประมาณ

4.2.4 การขออนุญาตติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะจากการไฟฟ้าฯ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ประสงค์จะดำเนินโครงการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ จะต้องยื่นเรื่องต่อการไฟฟ้าฯ (กฟน./ กฟภ.) ในพื้นที่ เพื่อขออนุญาตติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายซึ่งมีแนวทางการปฏิบัติ ดังต่อไปนี้ กรณีขออนุญาตและให้การไฟฟ้าฯ เป็นผู้ดำเนินการติดตั้ง

1) มีหนังสือแจ้งการไฟฟ้าฯ ในพื้นที่ พร้อมแผนที่บริเวณที่จะติดตั้งโดยสังเขป

2) การไฟฟ้าฯ จะทำการสำรวจและประมาณการค่าใช้จ่าย และแจ้งค่าใช้จ่าย กลับมายังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3) ค่าใช้จ่ายในการให้บริการ เป็นไปตามระเบียบของการไฟฟ้าฯ

กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดำเนินการติดตั้งเอง

3.1) มีหนังสือแจ้งการไฟฟ้าฯ ในพื้นที่เพื่อขออนุญาตติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ พร้อมแผนที่บริเวณที่จะติดตั้งและแบบติดตั้ง ซึ่งมีวิศวกรที่มีใบอนุญาตฯ ลงนามรับรอง

3.2) รายละเอียดจำนวนชุด โคมไฟฟ้าสาธารณะที่จะติดตั้ง และกำลังไฟฟ้า (Wattage) ของชุด โคมไฟฟ้า

3.3) หลังจากติดตั้งแล้วเสร็จแจ้งประสานการไฟฟ้าฯ ในกรณีที่ต้องให้การ ไฟฟ้าฯดำเนินการติดตั้งมิเตอร์เพื่อเชื่อมต่อระบบ

4.2.5 การตรวจสอบงาน การตรวจรับงานติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ

คณะกรรมการตรวจการจ้าง ตรวจรับงานติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ ควรจะ ประกอบด้วยวิศวกรไฟฟ้า และวิศวกรโยธาในระดับภาคีวิศวกร ที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจาก สภาวิศวกร ตั้งแต่ระดับภาคีวิศวกรขึ้นไปอย่างน้อยจำนวนอย่างละหนึ่งคน

ยกเว้นกรณีที่มีแบบมาตรฐานวิศวกรรม และ หรือมีการแสดงแบบคำนวณ เจริญวิศวกรรม กำหนดไว้เป็นส่วนหนึ่งของข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ คณะกรรมการ ตรวจการจ้างฯ จะต้องประกอบด้วยวิศวกรไฟฟ้า และวิศวกรโยธาที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจากสภา วิศวกร ตั้งแต่ระดับภาคีวิศวกรขึ้นไป อย่างน้อยจำนวนอย่างละหนึ่งคน

คณะกรรมการตรวจการจ้างฯ จะต้องดำเนินการตรวจสอบงานติดตั้งไฟฟ้า สาธารณะให้เป็นไปตามรายละเอียดอุปกรณ์ชิ้นส่วน และขั้นตอนการติดตั้ง ตามที่ได้ระบุไว้ใน ข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ และควรดำเนินการทดสอบผลการใช้งานร่วมกันกับผู้ รับจ้าง เป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งสัปดาห์เพื่อตรวจดูว่างานติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะเป็นไปตาม รายละเอียดอุปกรณ์ชิ้นส่วนและขั้นตอนการติดตั้งตามที่ได้ระบุไว้ในข้อกำหนดงานจ้างติดตั้งไฟฟ้า สาธารณะหรือไม่ พร้อมทั้งบันทึกผลการทดสอบการใช้งานตามแบบทดสอบการใช้งานไฟฟ้า สาธารณะก่อนลงนามตรวจรับงานติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะ ซึ่งผู้ตรวจสอบฝ่ายคณะกรรมการตรวจ การจ้าง ควรเป็นวิศวกรไฟฟ้า และวิศวกรโยธาที่ขึ้นทะเบียนใบอนุญาตจากสภาวิศวกร ตั้งแต่ระดับ ภาคีวิศวกรขึ้นไป จำนวนอย่างน้อยอย่างละหนึ่งคน

4.3 การซ่อมบำรุงและการจัดเก็บอะไหล่ ทั้งในส่วนที่มีอยู่เดิมและที่ได้ดำเนินการ ก่อสร้างหรือติดตั้งใหม่

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจัดตั้งงบประมาณเพื่อการซ่อมบำรุง ซ่อมแซม อุปกรณ์ไฟฟ้าทั้งในส่วนที่มีอยู่เดิมและที่ได้ดำเนินการก่อสร้างหรือติดตั้งใหม่ ในวงเงินประมาณ ร้อยละ 5 ของราคาอุปกรณ์ติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะของโครงการเดิมและโครงการใหม่ รวมถึงให้มีการจัดเก็บอะไหล่ที่จำเป็นตามรายชื่ออะไหล่ที่จำเป็นแก่การจัดเก็บไว้ใช้ในงานซ่อมบำรุงเบื้องต้น ระยะเวลาไม่เกิน 3 เดือน

4.3.1 ความถี่ของการบำรุงรักษา (Cleaning Interval) จะขึ้นอยู่กับตัวประกอบต่าง ๆ เช่น ความเสื่อมประสิทธิภาพของดวงโคมเนื่องจากอายุการใช้งาน ความสกปรกของดวงโคมเนื่องจากฝุ่นละออง และภาวะมลพิษ (Pollution) ซึ่งสามารถกำหนดความถี่ของการบำรุงรักษาได้ 3 ระดับ ตามภาวะมลพิษดังนี้

1) ภาวะมลพิษสูง (High Pollution) ได้แก่ย่านอุตสาหกรรม เมืองใหญ่ ๆ ที่มี การจราจรหนาแน่น มีฝุ่นละออง/เมฆมาก และใกล้ชายฝั่งทะเล (ระยะห่างจากฝั่งทะเลประมาณ 3 กิโลเมตร) จะต้องดูแลบำรุงรักษา และทำความสะอาดดวงโคมถี่มากเป็นพิเศษ (6 เดือน/ครั้ง)

2) ภาวะมลพิษปานกลาง (Medium Pollution) ได้แก่ชุมชนเมืองขนาดกลาง บ้านพักอาศัยหรือพื้นที่ที่มีฝุ่นละอองน้อย จะต้องดูแล บำรุงรักษา และทำความสะอาดดวงโคม น้อยลง (9 เดือน/ครั้ง)

3) ภาวะมลพิษต่ำ (Low Pollution) ได้แก่พื้นที่ชนบทห่างไกล สภาพอากาศ สะอาดการดูแลบำรุงรักษาน้อยมาก (12 เดือน/ครั้ง)นอกจากนี้จะต้องหมั่นตรวจสอบ เปลี่ยน หลอดไฟ และอุปกรณ์ที่ชำรุด ให้ใช้งาน ได้สมบูรณ์ และมีความปลอดภัยอยู่เสมอ

4.3.2 อะไหล่ที่จำเป็นแก่การจัดเก็บไว้ใช้ในงานซ่อมบำรุงเบื้องต้น ระยะเวลา ไม่เกิน 3 เดือนเนื่องจาก โคมไฟถนนที่ใช้งานจะเกิดความเสื่อมประสิทธิภาพของดวงโคม และ เกิดความเสียหายเนื่องจากอุบัติเหตุ จึงควรมีการเตรียมเก็บสำรองอะไหล่ที่จำเป็น (Spare Part) ประมาณร้อยละ 2-5 ของจำนวนติดตั้งใช้งานที่อยู่ในความรับผิดชอบ ดังนี้

- 1) หลอดไฟ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 2) ฟิวส์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 3) บัลลาสต์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 4) สตาร์ทเตอร์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 5) คาปาซิเตอร์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 6) อิกนิเตอร์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 7) ฝาครอบโคม ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 5
- 8) เซอร์คิตเบรกเกอร์ ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 2

9) เครื่องตัดไฟรั่ว ควรมีการเก็บประมาณร้อยละ 2

4.4 เครื่องมือวัดในการตรวจสอบและตรวจรับงานติดตั้งใหม่

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรจัดหาอุปกรณ์เครื่องมือวัดที่จะต้องมีไว้ใช้ในการตรวจสอบและตรวจรับงานติดตั้ง และงานซ่อมบำรุงไฟฟ้าสาธารณะตามรายชื่อที่ได้กำหนดไว้ เครื่องมือสำหรับการตรวจสอบ และตรวจรับงาน

4.5 การจัดบุคลากรในการซ่อมแซม บำรุงรักษา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ควรจัดบุคลากรพร้อมอุปกรณ์เครื่องมือวัดที่จะต้องมีไว้ใช้ในการตรวจสอบ และตรวจรับงานติดตั้ง และงานซ่อมบำรุงไฟฟ้าสาธารณะ ตามที่ได้กล่าวถึงในข้อ 2.1 ซึ่งอย่างน้อยควรเป็นผู้มีความรู้ทางช่างไฟฟ้าหรือช่างอิเล็กทรอนิกส์ และผู้มีความรู้ทางช่างก่อสร้างช่างสำรวจ หรือทางสถาปัตยกรรม จำนวนอย่างละหนึ่งคน เพื่อดำเนินการตรวจสอบและบำรุงรักษาระบบไฟฟ้าสาธารณะโดยสม่ำเสมอ

4.6 การรับแจ้งเหตุจากประชาชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ควรจัดให้มีศูนย์รับแจ้งเหตุและให้บริการแจ้งสถานภาพการให้บริการไฟฟ้าสาธารณะแก่ประชาชน โดยอาจจัดให้มีผู้อยู่เวรยามประจำสำนักงานทำหน้าที่รับแจ้งเหตุนอกเวลาราชการ เพื่อให้ประชาชนสามารถแจ้งเหตุไฟฟ้าเสีย ชัดชัด 24 ชั่วโมง การจัดระบบให้ประชาชนสามารถแจ้งเหตุไฟฟ้าสาธารณะชัดเจน สามารถดำเนินการได้หลายวิธี เช่น แจ้งเหตุโดยการเขียนหนังสือ คำร้อง หนังสือร้องเรียน แจ้งเหตุทางโทรศัพท์ แจ้งเหตุทางวิทยุสื่อสาร งานป้องกัน อปพร. เป็นต้น

4.7 การปฏิบัติงานซ่อมแซม แก้ไขปัญหาไฟฟ้าสาธารณะ

4.7.1 ในกรณีที่สามารถดำเนินการได้ทันที เช่น การเปลี่ยนหลอดไฟ หลอดไฟขาด/แตกที่ครอบดวงโคมไฟชำรุด ไฟดับ/เสีย เฉพาะจุด ฯลฯ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรกำหนดระยะเวลาดำเนินการให้แล้วเสร็จ ภายในระยะเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมง หลังจากได้รับแจ้งเหตุ

4.7.2 ในกรณีที่การแก้ไขซ่อมแซม ต้องประสานงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง เช่น การเกิดอุบัติเหตุรถชนเสาดวงโคมชำรุด เสียหาย เป็นเหตุให้ไฟฟ้ามดับ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมอบหมายเจ้าหน้าที่ ผู้รับผิดชอบ ทำหน้าที่ประสานงานติดต่อการซ่อมบำรุง แก้ไขปัญหาไฟฟ้าเสีย/ชำรุด พร้อมทั้งทำการประชาสัมพันธ์สถานภาพการแก้ไข กำหนดการระยะเวลาที่คาดว่าจะแล้วเสร็จให้ประชาชนได้รับทราบ ทั้งนี้อาจมีการประชาสัมพันธ์ทางหอกระจายข่าว วิทยุท้องถิ่นหรือผ่านทางผู้นำชุมชน เป็นต้น

4.7.3 ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ แจ้งผลการดำเนินงานให้ประชาชนผู้แจ้งเหตุ

ผู้ร้องเรียนทราบภายในระยะเวลา 5 วันทำการ

สรุป ขั้นตอนการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะ ต้องมีการแต่งตั้งคณะทำงานที่มีความรู้ความสามารถ ประกอบด้วย วิศวกรไฟฟ้า หรือวิศวกรกรโยธา ที่พิจารณาว่ามีจุดใดบ้างที่มีการติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะเป็นไปตามมาตรฐานและมีจุดใดบ้างที่ต้องมีการแก้ไขปรับปรุงให้เป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งจะต้องดำเนินการจัดซื้อ จัดหาอุปกรณ์หรือว่าจ้างดำเนินการแก้ไขปรับปรุงต่อไป ในการสร้างหรือติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะชุดใหม่ มีการกำหนดแผน/โครงการเกี่ยวกับไฟฟ้าสาธารณะ มีการสำรวจ ออกแบบและประมาณค่าใช้จ่าย ในแผนพัฒนา อบต.จะต้องจัดตั้งศูนย์รับแจ้งเหตุและให้บริการแจ้งสถานภาพการให้บริการไฟฟ้าสาธารณะแก่ประชาชนอย่างสะดวก ประชาชนชนเข้าถึงได้ง่าย และการซ่อมบำรุง การจัดเก็บอะไหล่ ต้องมีการจัดตั้งงบประมาณเพื่อการซ่อมบำรุง ในวงเงินงบประมาณไม่เกินร้อยละ 5 ของราคาอุปกรณ์ อุปกรณ์เครื่องมือพร้อม สามารถใช้ในการตรวจสอบและตรวจรับงานติดตั้ง บุคลากรที่รับผิดชอบงานซ่อมบำรุง ต้องมีความรู้ความสามารถในกรณีเป็นงานที่สามารถดำเนินการได้ทันที เช่น การเปลี่ยนหลอดไฟ ควรดำเนินการให้เสร็จภายใน 24 ชั่วโมง แต่หากเป็นกรณีแก้ไขซ่อมแซม ต้องประสานหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และแจ้งให้ประชาชนทราบ

แนวคิดเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น (มาตรา 43) มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมและจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง

องค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จัดตั้งขึ้นเพื่อกระจายอำนาจให้ประชาชนในตำบลเข้ามาดำเนินการแก้ไขปัญหาและสนองตอบความต้องการของชุมชนตำบลหมู่บ้านนั่นเอง ซึ่งระยะเวลาที่ผ่านมาเห็นได้ชัดว่า กลไกบริหารจัดการที่เรียกว่า องค์การบริหารส่วนตำบล สามารถเอื้ออำนวยประโยชน์สุขและขจัดบิดเบือนความทุกข์ยากความขาดแคลนของประชาชนในตำบล หมู่บ้าน ได้เป็นอย่างดีและที่สำคัญยิ่งอีกประการหนึ่งคือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบ องค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ได้สนองตอบต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 ในเรื่องการกระจายอำนาจการปกครองไปสู่ท้องถิ่น ได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากที่สุด โดยเฉพาะการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาคมหมู่บ้าน ประชาคมตำบลและประชาชนในท้องถิ่น

1. โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.1 อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542

1.1.1 มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (มาตรา 66)

1.1.2 มีหน้าที่ซึ่งต้องทำในเขต อบต. ดังนี้ (มาตรา 67)

- 1) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
- 2) รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดินและที่สาธารณะรวมทั้งกำจัด

มูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

- 3) ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
- 4) ป้องกันโรคและบรรเทาสาธารณภัย
- 5) ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
- 6) ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
- 7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 8) บำรุงรักษาศิลปประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมที่ดี

ของท้องถิ่น

9) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมายให้จัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

1.1.3 มีหน้าที่อาจจัดทำกิจการในเขต อบต. ดังนี้ (มาตรา 68)

- 1) ให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร
- 2) ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น
- 3) ให้มีและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ
- 4) ให้มีและบำรุงสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ และ

สวนสาธารณะ

- 5) ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกรและกิจการสหกรณ์
- 6) ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว
- 7) บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร
- 8) การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน
- 9) หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล
- 10) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้าม

11) กิจกรรมเกี่ยวกับการพาณิชย์

12) การท่องเที่ยว

13) การผังเมือง

1.1.4 อำนาจหน้าที่ของ อบต. ตามข้อ 1. ข้อ 2. และข้อ 3. ข้างต้นนั้น ไม่เป็นการตัดอำนาจหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม หรือองค์การหรือหน่วยงานของรัฐในอันที่จะดำเนินกิจการใดๆเพื่อประโยชน์ของประชาชนในตำบล แต่ต้องแจ้งให้ อบต. ทราบล่วงหน้าตามสมควร กรณีนี้หากอบต.มีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินกิจการดังกล่าว ให้นำความเห็นของ อบต. ไปประกอบการพิจารณาดำเนินกิจการนั้นด้วย (มาตรา 69)

1.1.5 มีสิทธิ ได้รับทราบข้อมูลข่าวสาร จากทางราชการ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจการของทางราชการในตำบล (มาตรา 70)

1.1.6 อาจออกข้อบังคับตำบล เพื่อใช้บังคับในตำบลได้เท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมายหรืออำนาจหน้าที่ของ อบต. ในการนี้จะกำหนดค่าธรรมเนียมที่จะเรียกเก็บและกำหนดโทษปรับผู้ฝ่าฝืนด้วยกันได้ แต่มิให้กำหนดโทษปรับเกิน 500 บาท (มาตรา 71)

1.1.7 อาจขอให้ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ไปดำรงตำแหน่งหรือปฏิบัติกิจการของอบต. เป็นการชั่วคราวได้โดยไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม (มาตรา 72)

1.1.8 อาจทำกิจการนอกเขต อบต. หรือร่วมกับ สภาตำบล อบต. อบจ. หรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น เพื่อกระทำการร่วมกันได้ (มาตรา 73)

1.2 อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

1.2.1 มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้ (มาตรา 16)

- 1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- 2) การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ
- 3) การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
- 4) การสาธารณสุขูปโภคและการก่อสร้างอื่น
- 5) การสาธารณสุข
- 6) การส่งเสริม การฝึก และประกอบอาชีพ
- 7) การพาณิชย์ และการส่งเสริมการลงทุน
- 8) การส่งเสริมการท่องเที่ยว

- 9) การจัดการศึกษา
- 10) การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา
- และผู้ด้อยโอกาส
- 11) การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรม
- อันดีของท้องถิ่น
- 12) การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัด และการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
- 13) การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- 14) การส่งเสริมกีฬา
- 15) การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของ
- ประชาชน
- 16) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
- 17) การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- 18) การกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย
- 19) การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล
- 20) การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน
- 21) การควบคุมการเลี้ยงสัตว์
- 22) การจัดให้มีและควบคุมการฆ่าสัตว์
- 23) การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย
- โรงพยาบาลและสาธารณสุขสถานอื่น ๆ
- 23) การจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ที่คืน
- ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 24) การผังเมือง
- 25) การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร
- 26) การดูแลรักษาที่สาธารณะ
- 27) การควบคุมอาคาร
- 28) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- 29) การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกัน
- และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
- 30) กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตาม
- ที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

1.2.2 อำนาจหน้าที่ของ อบต. ตามข้อ 1. จะมีผลอย่างสมบูรณ์ต่อเมื่อ แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีผลใช้บังคับแล้ว

2. การบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบล

การบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบลที่ดี ควรมีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) กล่าวคือ เป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นตำบลพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในตำบล สร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขอันก่อให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืน และเป็นส่วนเสริมความเข้มแข็ง หรือสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ชุมชนได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ประชาชนในตำบลจะรู้สึกถึงความยุติธรรมความโปร่งใสและความมีส่วนร่วมอันเป็นคุณลักษณะสำคัญของการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข สอดคล้องกับความเป็นไทย รัฐธรรมนูญ และกระแสโลกยุคปัจจุบัน การบริหารงาน องค์การบริหารส่วนตำบลที่ดีตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) ควรอยู่บนพื้นฐานหลักการสำคัญ 6 ประการ คือ

2.1 หลักนิติธรรม ได้แก่ การออกระเบียบ หรือข้อบังคับตำบลโดยการเปิดเวทีให้ประชาชนในระเบียบข้อบังคับตำบลที่จะประกาศใช้ ทั้งนี้เพื่อให้ระเบียบข้อบังคับมีความเป็นธรรมเป็นที่ยอมรับของชุมชนและชุมชนยินยอมพร้อมใจปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับเหล่านี้

2.2 หลักคุณธรรม ได้แก่ การยึดมั่นในความถูกต้องดีงาม ความซื่อสัตย์ จริงใจ ขยันอดทน และมีระเบียบวินัย โดยธรรมาภิบาลให้สมาชิกสภา อบต. คณะกรรมการบริหาร อบต. และพนักงานส่วนตำบลยึดถือหลักการนี้ในการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นตัวอย่างแก่ชุมชน

2.3 หลักความโปร่งใส ได้แก่ การสร้างความไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่าง อบต. กับประชาชนในตำบลโดยปรับปรุงกลไกการทำงานของ อบต. ให้มีความโปร่งใส มีการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์อย่างตรงไปตรงมาประชาชนสามารถเข้าใจง่าย ประชาชนในตำบลเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้สะดวกและมีกระบวนการให้ประชาชนตรวจสอบความถูกต้องชัดเจนได้

2.4 หลักการมีส่วนร่วม ได้แก่ การเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้การบริหารงานของ อบต. และเสนอความเห็นต่าง ๆ ไม่ว่าจะด้วยการจัดทำแผนพัฒนาของ อบต. การเสนอร่างข้อบังคับตำบลการร่วมเป็นกรรมการในการจัดซื้อจัดจ้างหรืออื่นๆ

2.5 หลักความรับผิดชอบ ได้แก่ การตระหนักในสิทธิหน้าที่ ความสำนึกในความรับผิดชอบต่อชุมชน การใส่ใจในปัญหาสาธารณะของชุมชนและกระตือรือร้นในการแก้ไขปัญหาซึ่งในการบริหารงานของ อบต. ต้องปฏิบัติงานเพื่อประโยชน์สูงสุดของประชาชนอย่างแท้จริง

2.6 หลักความคุ้มค่า ได้แก่ การบริหารจัดการและการใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ส่วนร่วม โดยธรรมาภิบาลให้ประชาชนในตำบลมีความประหยัดตามหลักการใช้ชีวิตแบบพอเพียง

การบริหารจัดการ อบต. ที่ดี ตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) จะสัมฤทธิ์ผลได้ดังที่มุ่งหวังมากน้อยเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยหลักสองส่วนคือ ส่วนแรกจะต้องปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยมและวิธีการทำงานของเจ้าหน้าที่ อบต. โดยให้ถือเอาประโยชน์ของประชาชนเป็นจุดมุ่งหมายในการทำงาน และสามารถร่วมทำงานกับประชาชนและองค์กรภาคเอกชนได้อย่างราบรื่น ส่วนที่สองคือ ต้องสร้างความตระหนักตั้งแต่ระดับปัจเจกบุคคลถึงระดับประชาคม ในเรื่องสิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบในการมีส่วนร่วม เพื่อเป็นพลังของชุมชนที่มีคุณภาพ มีความรู้ความเข้าใจในหลักการของการสร้างธรรมาภิบาล (Good Governance) ให้เกิดขึ้นในชุมชนของตน

กรมการปกครองได้กำหนดนโยบายเน้นหนัก ปี 2544 ข้อที่ 5 และ 9 ไว้ว่า ...จะส่งเสริมและสนับสนุนการกำกับดูแลการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นให้มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมและสนับสนุนการปฏิบัติงานของข้าราชการและพนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance) ดังนั้น แนวทางการบริหารจัดการ การพัฒนา อบต. จึงได้มุ่งเน้นให้ 3 องค์กรที่เกี่ยวข้องกับ อบต. ได้แก่ อบต. ประชาชน / ประชาคม และหน่วยงานกำกับดูแลอบต. (จังหวัด / อำเภอ) มีความเข้มแข็งเพื่อตรวจสอบและถ่วงดุลอำนาจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1. ดำเนินการกับองค์กรประชาชน ประชาคมในฐานะเจ้าของบ้าน โดยส่งเสริมให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทของประชาชนที่มีต่อ อบต. และสามารถเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการบริหารงาน อบต. ได้อย่างถูกต้องและเกิดประสิทธิภาพในการตรวจสอบและถ่วงดุลซึ่งหากประชาชน ประชาคมใน อบต. ได้เข้ามามีส่วนร่วม จะส่งผลให้ อบต. บริหารงานอย่างโปร่งใส ลดปัญหาการทุจริต ตลอดจนใช้จ่ายงบประมาณได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในส่วนของประชาชน กรมการปกครองได้จัดทำเอกสารแผ่นพับแจกจ่ายแก่ประชาชน ประชาสัมพันธ์เรื่อง "อบต. โปร่งใส ไร้ทุจริต โดยประชาชน" มีสาระที่จะส่งเสริม ให้ประชาชนได้มีความรู้ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ของประชาชนต่อ อบต. และสามารถเข้ามามีส่วนร่วมกับ อบต. ได้อย่างถูกต้อง ดังนี้

1.1 มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนา อบต. โดยประชาคมหมู่บ้าน เสนอปัญหา/ความต้องการให้ อบต. เป็นแนวทางการจัดทำแผนพัฒนา อบต. 5 ปี โดยจะต้องจัดทำประชาพิจารณ์แผนพัฒนา อบต. 5 ปี และแผนพัฒนาประจำปีก่อนประกาศใช้ และ อบต. จะต้องนำแผนพัฒนา อบต. ที่ผ่านการอนุมัติแล้วติดประกาศให้ประชาชนได้รับทราบอย่างทั่วถึง

1.2 เข้าร่วมรับฟังการประชุมสภาเพื่อพิจารณาร่างข้อบังคับงบประมาณรายจ่ายของ อบต. ว่าสอดคล้องกับแผนพัฒนา อบต. หรือไม่

1.3 เข้าร่วมเป็นคณะกรรมการจัดซื้อจัดจ้าง คณะละไม่น้อยกว่า 2 คน ในทุกโครงการตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2538

1.4 มีส่วนร่วมในการติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงานของ อบต. ตาม พ.ร.บ. ข้อมูลข่าวสารของทางราชการ พ.ศ. 2540

1.5 ดำเนินการเข้าชื่อถอดถอนผู้บริหารและสมาชิก อบต. หากปฏิบัติงานไม่ถูกต้อง ตามระเบียบ กฎหมาย หรือมีการทุจริต เป็นต้น

2. ดำเนินการกับ อบต. ในฐานะตัวแทนของประชาชนในการบริหารจัดการทรัพยากรของ อบต. ลงสู่ประชาชน โดยส่งเสริมศักยภาพให้ อบต. ได้แก่ คณะกรรมการบริหารสมาชิกสภาอบต. พนักงานส่วนตำบล ให้มีความรู้ ความเข้าใจในบทบาทหน้าที่ ตลอดจนระเบียบกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ปฏิบัติงาน ได้อย่างถูกต้อง อาทิเช่น กองราชการส่วนตำบลจัดการฝึกอบรมให้ความรู้ระยะสั้นให้แก่ประธานกรรมการบริหาร อบต. ประธานสภา อบต. ที่ได้รับเลือกตั้งใหม่ ปลัด อบต. และหัวหน้าส่วนการคลังที่บรรจุแต่งตั้งใหม่ วิทยาลัยการปกครอง จัดฝึกอบรมหลักสูตรปลัด อบต. และการประสานความร่วมมือหน่วยงานการศึกษาต่าง ๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนา

3. หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแล อบต. ได้แก่ ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมาย โดยดำเนินการพัฒนาศักยภาพในการกำกับ ดูแล อบต. ให้มีประสิทธิภาพ อาทิเช่น จัดฝึกอบรมให้ความรู้ในเรื่องการติดตามตรวจสอบการปฏิบัติงานของ อบต. ให้แก่ ปลัดจังหวัด ผู้ตรวจการส่วนท้องถิ่นเสมียนตราจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอ เสมียนตราอำเภอทั่วประเทศ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป การบริหารจัดการองค์การบริหารส่วนตำบลที่ดี ควรมีการบริหารงานตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) เป็นแนวทางสำคัญ อันประกอบด้วยหลักนิติธรรม หลักคุณธรรม หลักการมีส่วนร่วม หลักความโปร่งใส หลักความรับผิดชอบและหลักความคุ้มค่า ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะหลักธรรมาภิบาลที่เกี่ยวข้องกับคุณธรรมจริยธรรมในการบริหารจัดการขององค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ หลักคุณธรรม หลักความโปร่งใสและหลักความรับผิดชอบ

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง

1. สภาพทั่วไป

1.1 ประวัติความเป็นมา

เหตุที่ได้ชื่อ “วังม่วง” เพราะเมื่อสมัยก่อนลักษณะภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่สูงต่ำคล้ายตุ๊กกระดาน ที่ตั้งของบ้านวังม่วงมีหนองน้ำขนาดใหญ่ที่ใสสะอาดที่ชาวบ้านใช้อุปโภคบริโภคตลอดทั้งปี จึงมีคนเริ่มเข้ามาอยู่อาศัยเพื่อทำมาหากินและตั้งเป็นชุมชนมากขึ้นและมีเส้นทางเกวียนที่ใช้เป็นเส้นทางสัญจรไปมาระหว่างอำเภอบ้านไผ่กับชุมชน และเมื่อมีการจัดระเบียบการปกครองท้องถิ่น จึงได้รวบรวมเอาหมู่บ้านต่าง ๆ ขึ้นเป็นตำบล “วังม่วง” ในปัจจุบัน โดยใช้ชื่อตำบลวังม่วง

ตำบลวังม่วง เป็นตำบลหนึ่งใน 4 ตำบลของอำเภอเปือยน้อย จังหวัดขอนแก่น ซึ่งแยกจากตำบลเปือยน้อย และได้รับการประกาศจากกระทรวงมหาดไทยแยกเขตการปกครองเป็นตำบลวังม่วง มีผลเมื่อ 30 กันยายน 2514 ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยแยกเขตเรื่องตั้งและเปลี่ยนแปลงเขตตำบลในท้องที่และเมื่อมีประกาศกระทรวงมหาดไทยลง ลงวันที่ 28 กันยายน 2514 เดิมมี 7 หมู่บ้าน ซึ่งปัจจุบันเขตการปกครองท้องถิ่นเป็น 8 หมู่บ้าน คือ บ้านวังม่วง หมู่ที่ 1, 2 บ้านห้วยแร่ หมู่ที่ 3, 7 บ้านห้วยโป่ง หมู่ที่ 5 บ้านโนนสว่าง หมู่ที่ 4 บ้านโสกนาค หมู่ที่ 6, 8 และได้ยกฐานะจากสภาตำบลวังม่วง เป็น องค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง เมื่อ ปี 2539

1.2 วิสัยทัศน์องค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง

“ชุมชนน่าอยู่มีความเข้มแข็ง สิ่งแวดล้อมดี คนมีคุณภาพ และการบริหารจัดการที่ดีแบบมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน

1.3 พันธกิจ

1.3.1 พัฒนาหมู่บ้านน่าอยู่ ครอบคลุมอบอุ่น มีความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ชุมชนเข้มแข็งอย่างยั่งยืน คนภายในชุมชนทั้ง ทางด้านจิตใจ ด้านการศึกษา ด้านสุขภาพอนามัย ด้านสวัสดิการและสังคม ด้านกีฬา ให้มีคุณภาพและพึ่งพาตนเองได้

1.3.2 ส่งเสริมสนับสนุนกลุ่มอาชีพทุกคนมีรายได้ มีงานทำ

1.3.3 จัดให้มีโครงสร้างพื้นฐานที่สมบูรณ์ในทุกด้าน

1.3.4 เพิ่มมูลค่าสินค้าทางการเกษตรอย่างครบวงจร

1.3.5 อนุรักษ์ป่าชุมชน บำรุงรักษาแหล่งน้ำสาธารณะบริหารจัดการสิ่งปฏิกูลขยะมูลฝอย น้ำเสียอย่างมีระบบ

1.3.6 พัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐที่ดีการมีส่วนร่วมในทุกภาคส่วน

1.4 คำขวัญ อบต. วังม่วง

"วังม่วงถิ่นงาม ถิ่นหลามพันธุ์ไม้ น้ำใสดินดี มากมีอ้อยมัน สามัคคีกันชาวประชา
ตระการตาผ้าไหมงาม"

1.5 ลักษณะที่ตั้ง

ตำบลวังม่วงเป็น 1 ใน 4 ตำบลในเขตอำเภอเปือยน้อย จังหวัดขอนแก่น อยู่ห่าง
จากที่ว่าการอำเภอเปือยน้อย จังหวัดขอนแก่น ไปทางทิศตะวันตก ระยะทางประมาณ 6 กิโลเมตร
มีอาณาเขตพื้นที่อยู่ติดต่อกับตำบลต่างๆ ดังนี้

1.5.1 ทิศเหนือ	ติดต่อกับ	ตำบลขามป้อม
1.5.2 ทิศใต้	ติดต่อกับ	ตำบลคึมชาด อำเภอหนองสองห้อง
1.5.3 ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ	ตำบลเปือยน้อย
1.5.4 ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ	ตำบลป่าปอ อำเภอบ้านไผ่

1.6 เนื้อที่

มีเนื้อที่ประมาณ 61.09 ตารางกิโลเมตร หรือ 38,181.25 ไร่

1.7 ภูมิประเทศ

เป็นที่ราบสูงร่วนปนทรายไม่อุ้มน้ำ ป่าไม้อุดมสมบูรณ์

1.8 ประชากร

ประชากรทั้งสิ้น 6,335 คน แยกเป็น ชาย 3,193 คน หญิง 3,142 คน มีความ
หนาแน่นเฉลี่ย 103.68 / ตารางกิโลเมตร (ข้อมูล ณ เดือน เมษายน พ.ศ. 2555 กรมการปกครอง
กระทรวงมหาดไทย)

1.9 เขตการปกครอง

องค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วงมีเขตการปกครองครอบคลุมพื้นที่ 1 ตำบล
8 หมู่บ้าน ได้แก่

ตารางที่ 2 เขตการปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง

บ้าน	หมู่	ประชากร			จำนวน ครัวเรือน	ชื่อผู้นำ
		ชาย	หญิง	รวม		
บ้านวังม่วง	1	500	496	996	235	นายสุเวช กาศทอง
บ้านวังม่วง	2	484	476	960	233	นายสมชัย มาโคตร
บ้านห้วยแร่	3	314	303	617	140	นายเดชมงคล จำปาแก้ว
บ้านโนนสว่าง	4	439	421	860	208	นายมีส ประพันธ์

บ้าน	หมู่	ประชากร			จำนวน ครัวเรือน	ชื่อผู้นำ
		ชาย	หญิง	รวม		
บ้านห้วยโป่ง	5	193	220	413	91	นายสมนา สมอคำ
บ้านโสกนาค	6	336	334	670	142	นายนิรันดร์ สมอดี
บ้านห้วยแร่	7	612	607	1,219	293	นายสันติ ปะทะวัง
บ้านโสกนาค	8	315	285	600	140	นายบุญถิ่น สมอบ้าน
รวม		3,193	3,142	6,347	1,492	

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลม่วง, 2555 : 4

2. สภาพเศรษฐกิจ

2.1 อาชีพ

ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลม่วง อำเภอบึงนาราง จังหวัดพิจิตร ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพ ทำนา ทำไร่ เลี้ยงสัตว์ และรับจ้างทั่วไป

2.2 หน่วยธุรกิจ

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลม่วง อำเภอบึงนาราง จังหวัดพิจิตร มีปั๊มน้ำมัน 8 แห่ง และโรงสี 13 แห่ง

3. สภาพทางสังคม

3.1 การศึกษา

3.1.1 โรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 5 แห่ง ได้แก่

- 1) โรงเรียนบ้านวังม่วง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 1
- 2) โรงเรียนบ้านห้วยแร่ ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 7
- 3) โรงเรียนบ้านห้วยโป่ง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 5
- 4) โรงเรียนบ้านโนนสว่าง ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 4
- 5) โรงเรียนบ้านโสกนาค ตั้งอยู่ที่หมู่ที่ 6

3.1.2 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก 3 แห่ง ตั้งอยู่หมู่ที่ 1,7,8

3.2 สถาบันและองค์กรทางศาสนา

3.2.1 การศาสนา ประชาชนในตำบลม่วง นับถือศาสนาพุทธ โดยมีวัด 4 สำนักสงฆ์ 3 แห่ง ได้แก่

- 1) วัดอัมพวัน ตั้งอยู่ที่บ้านวังม่วง หมู่ที่ 1
- 2) วัดโชติการาม ตั้งอยู่ที่บ้านโนนสว่าง หมู่ที่ 4

3) วัดศรีสุมังค์ ตั้งอยู่ที่บ้านโสกนาค หมู่ที่ 6,8

4) วัดฤทธิ ตั้งอยู่ที่บ้านโนนสว่าง หมู่ที่ 3,7

3.2.2 สำนักสงฆ์ จำนวน 3 แห่ง คือ

1) วัดป่าบ้านห้วยแร่ ตั้งอยู่ที่บ้านห้วยแร่ หมู่ที่ 3,7

2) วัดป่าบ้านโนนสว่าง ตั้งอยู่ที่บ้านโนนสว่าง หมู่ที่ 4

3) วัดป่าบ้านห้วยโป่ง ตั้งอยู่ที่บ้านห้วยโป่ง หมู่ที่ 5

3.3 การสาธารณสุข

ตำบลวังม่วง มีโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบล 1 แห่ง คือ โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลวังม่วง ตั้งอยู่ที่ บ้านวังม่วง หมู่ที่ 1 โดยมีบุคลากรดังนี้

3.3.1 นางทองม้วน แสนประกอบ พยาบาลวิชาชีพชำนาญการ

3.3.2 นายไกรราช เทต้อม นักวิชาการสาธารณสุขชำนาญการ

3.3.3 นางสาวกลิ่นผลา ปู่แก้ว พยาบาลวิชาชีพ

3.3.4 นางยุพิน วิเชียร เจ้าหน้าที่งานสาธารณสุข

3.3.5 นายสุทธิ พลรักษา เจ้าหน้าที่งานทันตสาธารณสุข

3.3.6 นางสาวประภัสสร นิลศิริ ผช.เจ้าหน้าที่ รพ.สต.

อัตรากรณีและใช้ส่วนราคน้ำ ร้อยละ 100

3.4 ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จุดตรวจประจำตำบล 2 แห่ง

4. การบริการขั้นพื้นฐาน

4.1 การคมนาคม

4.1.1 ถนนลาดยาง รพช. 2 สาย

4.1.2 ถนน คสล. ภายในหมู่บ้าน

4.1.3 อื่น ๆ เป็นถนนลูกรัง, หินคลุก

4.1.4 ทางคมนาคมสัญจรไปมาระหว่างหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ สะดวก

4.2 การไฟฟ้า

เป็นหมู่บ้านที่มีไฟฟ้าใช้ครบทั้ง 8 หมู่บ้าน

4.3 แหล่งน้ำธรรมชาติ

ได้แก่ ห้วยวังม่วง ห้วยต้อบึง คลองห้วยป่าล้น ห้วยโป่ง ห้วยแร่ ห้วยวังเครือจาน ห้วยวังข้าวข่วง ห้วยวังกระทง และห้วยทับควาย

4.4 แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

ได้แก่ อ่างเก็บน้ำบ้านห้วยแร่ อ่างเก็บน้ำบ้าน โสภณาค อ่างเก็บน้ำบ้านวังม่วง นอกจากนี้ก็เป็นแหล่งน้ำเพื่อบริโภคสาธารณสุขจำเป็น ได้แก่ สระน้ำต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ในทุกหมู่บ้าน

4.5 ข้อมูลอื่น ๆ

4.5.1 ทรัพยากรดินและการใช้ดิน

ชุดดินน้ำพอง มีประมาณ 52% เนื้อดินเป็นดินทรายจัด ดินลึก ระบายน้ำค่อนข้างมากเกินไป เป็นที่ดอนเป็นส่วนมาก มีความเหมาะสมใช้ปลูกพืชไร่ ไม้ผล พืชไร่ เลี้ยงสัตว์

ชุดดินร้อยเอ็ด - เรณู มีประมาณ 38% เป็นดินร่วน ดินลึกมาก ระบายน้ำได้ไม่ดี ความอุดมสมบูรณ์ต่ำ มีความเหมาะสมใช้ปลูกข้าว อ้อย พืชผัก ไม้ตง มะม่วง

ชุดดินอุตร มีประมาณ 10% ของพื้นที่ เป็นดินร่วน ดินลึกถึงลึกมาก ระบายน้ำได้ไม่ดี ไม่เหมาะสมในการปลูกข้าว และพืชไร่ต่างๆ

4.5.2 ทรัพยากรน้ำและการใช้น้ำ ตำบลวังม่วงมีแหล่งน้ำตามธรรมชาติที่เป็นลำห้วย คือห้วยวังม่วง ห้วยผือบัง คลองห้วยป่าสัน ห้วยโป่ง ห้วยแร่ ห้วยวังเครือจาน ห้วยวังข้าวช่วง ห้วยวังกระทง และห้วยทับควาย แต่ไม่เพียงพอที่จะปลูกพืชในฤดูแล้งได้ ดังนั้น เกษตรกรจึงปลูกพืชเพื่อการบริโภคภายในครัวเรือนเพียงเล็กน้อยโดยใช้สระน้ำจากสระส่วนตัวหรือแหล่งน้ำสาธารณะอื่น ๆ ที่พอหาได้

4.5.3 ทรัพยากรป่าไม้ พื้นที่ป่าไม้ของตำบลวังม่วงส่วนใหญ่เป็นป่าสงวนแห่งชาติ ซึ่งมีลักษณะค่อนข้างจะเสื่อมโทรมจะเหลืออยู่เป็นป่าจริง ๆ ประมาณ 40% โดยมีขอบเขตพื้นที่ทั้งหมด 1,300 ไร่ อยู่ในเขตหมู่ที่ 5, 6 ของตำบลวังม่วง

4.6 ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง

จำนวนบุคลากรทั้งหมด จำนวน 37 คน

4.6.1 สำนักงานปลัด จำนวน 15 คน

4.6.2 ส่วนโยธา จำนวน 5 คน

4.6.3 ส่วนการคลัง จำนวน 6 คน

4.6.4 ส่วนการศึกษา จำนวน 11 คน

5. อำนาจหน้าที่ของส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง

5.1 สำนักปลัด

มีภาระหน้าที่เกี่ยวกับเอกสาร สารการจัดทำแผนพัฒนาสามปี การจัดทำร่างข้อบัญญัติ การจัดทำทะเบียนสมาชิกสภา อบต. และคณะผู้บริหาร การดำเนินการตามนโยบาย

ของรัฐบาล แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การให้คำปรึกษาหน้าที่และความรับผิดชอบการปกครองบังคับบัญชาพนักงานส่วนตำบลและลูกจ้าง การบริหารงานบุคคลของ อบต. ทั้งหมด การดำเนินการเกี่ยวกับการอนุญาตต่าง ๆ และการปฏิบัติงานด้านสวัสดิการสังคม เกี่ยวกับการสังคม เศรษฐกิจ การส่งเสริมการเกษตร การอนุรักษ์แหล่งน้ำ และป่าไม้ การให้คำปรึกษาแนะนำและตรวจสอบเกี่ยวกับงานสวัสดิการสังคมและปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและที่ได้รับมอบหมาย แบ่งส่วนราชการภายใน ออกเป็น 5 งาน คือ

5.1.1 งานบริหารทั่วไป มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานสารบรรณ
- 2) งานอำนวยความสะดวกและข้อมูลข่าวสาร
- 3) งานบริหารงานบุคคล
- 4) งานเลือกตั้ง
- 5) งานตรวจสอบภายใน
- 6) งานระเบียบข้อบังคับการประชุม
- 7) งานการประชุม
- 8) งานอำนวยความสะดวกและประสานราชการ
- 9) งานติดตามผลการปฏิบัติ
- 10) งานตามมติสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
- 11) งานเลือกตั้ง
- 12) งานข้อมูลการเลือกตั้ง
- 13) งานชุมชนสัมพันธ์
- 14) งานรักษาความสงบเรียบร้อย
- 15) งานสนับสนุนและบริการ
- 16) งานอำนวยความสะดวก
- 17) งานป้องกัน
- 18) งานช่วยเหลือฟื้นฟู
- 19) งานคู่มือ

5.1.2 งานนโยบายและแผน มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานนโยบายและแผนพัฒนา
- 2) งานวิชาการ
- 3) งานข้อมูลและการประชาสัมพันธ์

4) งานสารสนเทศและระบบคอมพิวเตอร์

5) งานงบประมาณ

5.1.3 งานกฎหมายและคดี มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

1) งานกฎหมายและนิติกรรม

2) งานการดำเนินทางคดีและศาลปกครอง

3) งานร้องเรียนร้องทุกข์และอุทธรณ์

4) งานระเบียนการคลัง

5) งานข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

5.1.4 งานสวัสดิการและพัฒนาชุมชน มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

1) งานสวัสดิการสังคม

2) งานพัฒนาชุมชน

3) งานจัดระเบียบชุมชน

4) งานสังคมสงเคราะห์

5) งานพิทักษ์สิทธิเด็กและสตรี

5.1.5 งานการเกษตร

1) งานส่งเสริมการเกษตร

2) งานอนุรักษ์แหล่งน้ำและป่าไม้

5.2 ส่วนการคลัง

มีภาระหน้าที่เกี่ยวกับการจัดทำบัญชีและทะเบียนรับ – จ่ายเงินงบประมาณ

เกี่ยวกับการเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน การนำส่งเงิน การฝากเงิน การตรวจเงิน อบต. รวบรวมสถิติ เงินได้ประเภทต่างๆ การเบิกตัดปี การขยายเวลาเบิกจ่ายงบประมาณ การหักภาษี และนำส่ง รายการเงินคงเหลือประจำ การรับและจ่ายขาดเงินสะสมของ อบต. การยืมเงินทตรง ราชการ การจัดหาผลประโยชน์จากสิ่งก่อสร้างและทรัพย์สิน ตรวจสอบงานของจังหวัดและ สำนักงานตรวจเงินแผ่นดิน การเร่งรัดใบสำคัญและใบเงินยืมค้างชำระ การจัดเก็บภาษี การประเมินภาษี การเร่งรัดจัดเก็บรายได้ การพัฒนารายได้ การออกใบอนุญาตและค่าธรรมเนียม ต่างๆ และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้อง และที่ได้รับมอบหมาย แบ่งส่วนราชการภายในออกเป็น 4 งาน คือ

5.2.1 งานการเงิน มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

1) งานรับเงิน - เบิกจ่ายเงิน

2) งานจัดทำฎีกาเบิกจ่ายเงิน

3) งานเก็บรักษาเงิน

5.2.2 งานบัญชี มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานการบัญชี
- 2) งานทะเบียนคุมการเบิกจ่าย
- 3) งานงบการเงินและงบทดลอง
- 4) งานงบแสดงฐานะทางการเงิน

5.2.3 งานพัฒนาและจัดเก็บรายได้ มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานภาษีอากร ค่าธรรมเนียมและค่าเช่า
- 2) งานพัฒนารายได้
- 3) งานควบคุมกิจการค้าและค่าปรับ
- 4) งานทะเบียนเบิกควบคุมและเร่งรัดรายได้

5.2.4 งานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานทะเบียนทรัพย์สินและแผนที่ภาษี
- 2) งานพัสดุ
- 3) งานทะเบียนเบิกจ่ายวัสดุครุภัณฑ์และยานพาหนะ

5.3 ส่วนโยธา

มีภาระหน้าที่เกี่ยวกับการสำรวจออกแบบและจัดทำโครงการใช้จ่ายเงินของ อบต. การอนุมัติเพื่อดำเนินการตาม โครงการที่ตั้งจ่ายจากเงินรายได้ของ อบต. งานบำรุงรักษา ซ่อมแซม และจัดทำทะเบียนสิ่งก่อสร้างที่อยู่ในความรับผิดชอบของ อบต. การให้คำแนะนำปรึกษาเกี่ยวกับการจัดทำโครงการและการออกแบบก่อสร้างแก่ อบต. และหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง งานควบคุมอาคาร การดูแลควบคุมปรึกษาซ่อมแซมวัสดุครุภัณฑ์และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องและงานที่ได้รับมอบหมาย แบ่งส่วนราชการภายในออกเป็น 4 งาน คือ

5.3.1 งานก่อสร้าง มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานก่อสร้างและบูรณะถนน
- 2) งานก่อสร้างและบูรณะสภาพและโครงการพิเศษ
- 3) งานระบบข้อมูลและแผนที่เส้นทางคมนาคม
- 4) งานบำรุงรักษาเครื่องจักรและยานพาหนะ

5.3.2งานออกแบบและควบคุมอาคาร มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานสถาปัตยกรรมและมัลติสปี
- 2) งานวิศวกรรม

3) งานประเมินราคา

4) งานควบคุมการก่อสร้างอาคาร ฝ่ายบริการข้อมูลและหลักเกณฑ์

5) งานออกแบบ

5.3.3 งานประสานและสาธารณูปโภค มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

1) งานประสานและสาธารณูปโภคและกิจการประปา

2) งานขนส่งและวิศวกรรมจราจร

3) งานระบายน้ำ

4) งานจัดตกแต่งสถานที่

5.3.4 งานผังเมือง มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

1) งานสำรวจและแผนที่

2) งานวางผังพัฒนาเมือง

5.4 ส่วนการศึกษา

มีหน้าที่รับผิดชอบ งานบริหารวิชาการศึกษา งานเทคโนโลยีทางการศึกษา งานจัดการศึกษา งานทดสอบและประเมินตรวจวัดผล งานบริการและบำรุงสถานศึกษา งานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก งานกิจการเด็กและเยาวชน งานกีฬาและสันติภาพการ

ดำเนินการเกี่ยวกับการจัดการศึกษา การส่งเสริมสนับสนุนการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม และประเพณีอันดีงามของประชาชน การสนับสนุนบุคลากร วัสดุอุปกรณ์ และทรัพย์สินต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา จัดสถานที่เพื่อการศึกษา ส่งเสริมทำนุบำรุงรักษาไว้ซึ่งศิลปะประเพณี ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณีท้องถิ่น วัฒนธรรมด้านภาษา การดำเนินชีวิต ส่งเสริมสนับสนุนการเล่นกีฬา การส่งเสริมและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว

5.4.1 งานบริหารการศึกษา

1) งานบริหารงานบุคคล

2) งานบริหารทั่วไป

3) งานบริหารการศึกษา

4) งานวางแผนและสถิติ

5) งานการเงินและบัญชี

5.4.2 งานส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

1) งานกิจการศาสนา

2) งานส่งเสริมประเพณี ศิลปะและวัฒนธรรม

3) งานกิจการเด็กและเยาวชน

4) งานกีฬาและนันทนาการ
 5.4.3 งานกิจการ โรงเรียน มีหน้าที่ความรับผิดชอบ

- 1) งานจัดการศึกษา
- 2) งานพลศึกษา
- 3) งานทดสอบประเมินผลและตรวจวัดผล โรงเรียน
- 4) งานบริการและบำรุงสถานศึกษา
- 5) งานศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อศวิน แสนสมบูรณ์ (2555 : บทคัดย่อ) ได้ทำการค้นคว้าอิสระเรื่องประเมินความพึงพอใจของประชาชนต่อ ไฟฟ้าสาธารณะเขต 3 เทศบาลเมืองลำพูน เพื่อประเมินและวิเคราะห์ถึงสาเหตุสภาพปัญหาอันนำมาสู่ความไม่พึงพอใจสำหรับผู้ใช้ไฟฟ้าสาธารณะในเขตเทศบาลเมืองลำพูน และเพื่อวิเคราะห์และนำเสนอสิ่งที่น่าเป็นข้อเท็จจริงในการให้บริการไฟฟ้าสาธารณะตลอดจนข้อเสนอแนะต่าง ๆ สำหรับผู้ใช้ไฟฟ้าสาธารณะในเขตเทศบาลเมืองลำพูน ต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการพัฒนาในลำดับต่อไป เก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีการสร้างแบบสอบถาม จำนวน 380 ชุด และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ การศึกษาพบว่า การประเมินความพึงพอใจของประชาชนต่อไฟฟ้าสาธารณะในเขต 3 เทศบาลเมืองลำพูน มีปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของประชาชน ได้แก่ คุณภาพในการจ่ายกระแสไฟฟ้าสาธารณะ คุณภาพของอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ติดตั้ง ความสะดวกรวดเร็วในการขอขยายไฟฟ้าสาธารณะ ระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม การติดตั้งไฟฟ้า การให้ความรู้การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ใช้ไฟฟ้า ความสะดวกในการขอคำแนะนำและปรึกษา ความรวดเร็วในการแก้ไขกระแสไฟฟ้าขัดข้องของพนักงานนอกสถานที่ของพนักงานเทศบาลเมืองลำพูน ความรู้ความสามารถของเจ้าหน้าที่ของพนักงานเทศบาลเมืองลำพูน ระยะเวลาที่อาศัย และการบริการอย่างมีอัธยาศัยไมตรีของเจ้าหน้าที่ของพนักงานเทศบาลเมืองลำพูน โดยผู้ที่จบการศึกษา ระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีขึ้นไปมีโอกาสที่จะพอใจเพิ่มขึ้น 12.24 % มีโอกาสที่การติดตั้งไฟฟ้าสาธารณะเขต 3 เทศบาลเมืองลำพูนให้มีความสว่างพอเพียง มีโอกาสที่พอใจเพิ่มขึ้น 18.53 % ขณะที่ด้านคุณภาพในการจ่ายกระแสไฟฟ้าสาธารณะ เพิ่มมากขึ้น 25.9 % อีกทั้งด้านคุณภาพของอุปกรณ์ไฟฟ้าที่ติดตั้งมีโอกาสที่ประชาชนจะพอใจเพิ่มมากขึ้น 20.21 % ขณะที่ด้านความสะดวกรวดเร็วในการขอขยายไฟฟ้าสาธารณะ จะพอใจเพิ่มมากขึ้น 22.82 % และในด้านการให้ความรู้การประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารแก่ผู้ใช้ไฟฟ้า มีโอกาสจะพอใจเพิ่มมากขึ้น 14.76 %

มาตุลี คาราเรื่อง (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแนวทางการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร และ 2) เพื่อหาแนวทางการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า 1) สภาพการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ภารกิจที่ 1 การคมนาคมและขนส่ง งานก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก งานถนนลูกรัง และงานถนนลาดยาง พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ภารกิจที่ 2 ระบบไฟฟ้าและแสงสว่าง การติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างสาธารณะตามแนวถนน ทางแยก จุดอันตรายต่าง ๆ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ภารกิจที่ 3 ระบบน้ำประปา การจัดทำระบบประปาหมู่บ้าน บริการน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และภารกิจที่ 4 แหล่งน้ำ เพื่อการเกษตร การขุดลอกคลอง ห้วย การก่อสร้างและบำรุงฝายน้ำล้น และการขุดสระน้ำ พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 2) ผลการศึกษาปัญหาการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ภารกิจที่ 1 การคมนาคมและขนส่ง งานก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก งานถนนลูกรัง และงานถนนลาดยาง พบว่า ทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ภารกิจที่ 2 ระบบไฟฟ้าและแสงสว่าง การติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างสาธารณะตามแนวถนน ทางแยก จุดอันตรายต่าง ๆ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง ภารกิจที่ 3 ระบบน้ำประปา การจัดทำระบบประปาหมู่บ้าน บริการน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และภารกิจที่ 4 แหล่งน้ำ เพื่อการเกษตร การขุดลอกคลอง ห้วย การก่อสร้างและบำรุงฝายน้ำล้น พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง และการขุดสระน้ำ พบว่า มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และ 3) แนวทางการดำเนินงานโครงสร้างพื้นฐานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตอำเภอไทรงาม จังหวัดกำแพงเพชร พบว่า ควรมีการควบคุมและตรวจสอบงานตามขั้นตอนการก่อสร้างอย่างเป็นระบบ อบรม ควรเพิ่มงบประมาณขยายเขต ไฟฟ้าและควรจัดเจ้าหน้าที่ออกซ่อมแซมทันทีที่ได้รับแจ้ง ควรเพิ่มขนาดถังน้ำให้ใหญ่ขึ้นและเพิ่มกำลังการผลิต และควรลอกคลองใหม่และจัดภูมิทัศน์รอบ ๆ คลองให้สวยงาม

สมพงษ์ พระสลัก (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษารูปแบบการให้บริการเกี่ยวกับไฟฟ้าสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสว่าง อำเภอสว่างวีระวงศ์ จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อสังเคราะห์รูปแบบเกี่ยวกับการให้บริการไฟฟ้าสาธารณะที่สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ ประชาชน

ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสว่าง อำเภอสว่างวีระวงศ์ จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 380 คน ผลการศึกษาพบว่า 1) ความคิดเกี่ยวกับสภาพปัญหา ด้านที่มีปัญหามากที่สุดคือ ด้านความมั่นคงปลอดภัย 2) ความต้องการเกี่ยวกับรูปแบบการให้บริการ ด้านที่มีความต้องการมากที่สุดคือ ด้านความน่าเชื่อถือ 3) รูปแบบที่ดีเกี่ยวกับการให้บริการ พบว่า ให้มีการจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกไว้สำหรับให้กับผู้รับบริการ จัดสำนักงานให้สะดวก สะอาด และ 4) สังเคราะห์รูปแบบการให้บริการ ที่ได้จากการสังเคราะห์ โดยให้จัดสถานที่ทำงานอย่างเป็นระบบ เพื่อประสิทธิภาพ คุณภาพ ความปลอดภัยในการทำงาน มีการจัดสรรงบประมาณ มีเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบโดยตรง ในการให้บริการไฟฟ้า

อำนาจ ไทยโสภณ (2554 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นต่อการดำเนินงานส่วน โยธา ขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนสวรรค์ อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบ ความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานของส่วน โยธาขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนสวรรค์ อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งจำแนกตาม เพศ อายุ และระดับ การศึกษา และข้อเสนอแนะในการเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงานของส่วน โยธา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ คือ ประชาชนที่มีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้าน ได้มาโดยใช้สูตรคำนวณของทาโร ยามาเน่ ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 370 คน ผลการศึกษา พบว่า 1.ระดับความคิดเห็นของ ประชาชนต่องานส่วน โยธาขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนสวรรค์ อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย คือ ด้านสังคม และสิ่งแวดล้อม ด้าน โครงสร้างพื้นฐาน และด้านการเมืองและการบริหารตามหลักธรรมาภิบาล

2. การเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการดำเนินงานส่วน โยธาขององค์การบริหาร ส่วนตำบลโนนสวรรค์ อำเภอปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด ที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษาต่างกัน โดยรวม ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05 และจำแนกเป็นรายด้าน พบว่า ทุกด้าน ความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน 3.ข้อเสนอแนะต่อการดำเนินงานส่วน โยธาขององค์การบริหารส่วนตำบลโนนสวรรค์ อำเภอ ปทุมรัตน์ จังหวัดร้อยเอ็ด คือควรมีการแจ้งให้ประชาชนในพื้นที่ทราบก่อนการดำเนินโครงการ ก่อสร้างทุกโครงการ ควรจัดให้มีไฟฟ้าเพื่อการเกษตรครอบคลุมพื้นที่การเกษตรอย่างทั่วถึง ควรดำเนินการเก็บขยะตามหมู่บ้านต่าง ๆ ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทุกวัน ควรจัดทำป้าย จราจรและไฟสัญญาณตามถนนและบริเวณแยกให้ครบทุกจุด การประมูลงานและการจัดซื้อจัดจ้าง พัสดุควรเป็นไปด้วยความโปร่งใสสามารถตรวจสอบได้และควรให้ประชาชนเข้ามีส่วนร่วมใน การตรวจรับงานจ้างในทุกโครงการ

สุพมิตร กอบบัวกลาง (2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพึงพอใจต่องานไฟฟ้าแสงสว่าง สาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวฝาย อำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ โดยเลือกประชากร

จากกลุ่มตัวอย่างเป็นประชากรที่มีภูมิลำเนาอยู่ในหมู่ที่ 1 ถึงหมู่ที่ 11 ในเขตขององค์การบริหารส่วนตำบลหัวฝาย อำเภอแคนดง จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 371 คน โดยสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สรุปผลการสำรวจความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ในภาพรวมของการให้บริการไฟฟ้าสาธารณะ กลุ่มตัวอย่างมีความพึงพอใจต่องานไฟฟ้าสาธารณะ อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.36$, S.D. = 0.35) โดยมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจต่องานไฟฟ้าสาธารณะในระดับมาก ได้แก่ การซ่อมแซม แก้ไข และการให้บริการงานไฟฟ้าสาธารณะ ณ จุดติดตั้งถนนสายหลัก และมีคะแนนเฉลี่ยของความพึงพอใจต่องานไฟฟ้าสาธารณะน้อยที่สุด คือการให้บริการงานไฟฟ้าสาธารณะ ณ จุดติดตั้ง ถนนสายหลัก

ศุภชัย โสมศรีแพง (2553 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาคุณภาพการให้บริการซ่อมแซมงานโครงสร้างพื้นฐานเทศบาลตำบลกุคบกบก อำเภอกุคบกบก จังหวัดสกลนคร เพื่อ 1) ประเมินการให้บริการซ่อมแซมโครงสร้างพื้นฐานของเทศบาลตำบลกุคบกบก อำเภอกุคบกบก จังหวัดสกลนคร หลังการปรับปรุงให้บริการ 2) เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาหรือปรับปรุงการให้บริการ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างที่มารับบริการ งานซ่อมแซมถนนงานซ่อมแซมไฟฟ้าสาธารณะ และงานซ่อมแซมรางระบายน้ำ งานละ 30 คน รวม 90 คน โดยการสัมภาษณ์ด้วยแบบสอบถามที่ได้รับความเห็นชอบจาก อาจารย์ที่ปรึกษา ผลการศึกษาพบว่า 1) ด้านระยะเวลาการให้บริการฯ ที่ใช้เวลาดลดลงอยู่ในเกณฑ์ระดับดี เมื่อพิจารณาตามลักษณะงานซ่อมแซมถนน ซ่อมไฟฟ้าสาธารณะ และซ่อมรางระบายน้ำ ร้อยละ 96.67 , ร้อยละ 96.00 และ ร้อยละ 92.00 ตามลำดับ 2) ด้านมาตรฐานการให้บริการฯ ที่มีคุณภาพในระดับดี เมื่อพิจารณาตามลักษณะงานซ่อมแซมถนน ซ่อมไฟฟ้าสาธารณะ และซ่อมรางระบายน้ำ ร้อยละ 96.67 , ร้อยละ 100 และ ร้อยละ 96.00 ตามลำดับ 3) ด้านงานให้บริการทั่วไป 3.1) ด้านอาคารสถานที่ที่มีคุณภาพระดับดี พิจารณาตามลักษณะงานซ่อมแซมถนน ซ่อมไฟฟ้าสาธารณะ และซ่อมรางระบายน้ำ ร้อยละ 90 ร้อยละ 92 และร้อยละ 90.67 ตามลำดับ 3.2) พนักงานบุคลากร ที่มีคุณภาพระดับดี พิจารณาตามลักษณะงานซ่อมแซมถนน ซ่อมไฟฟ้าสาธารณะ และซ่อมรางระบายน้ำ ร้อยละ 90 ร้อยละ 92.00 และร้อยละ 90.67 ตามลำดับ และ 3.3) วัสดุอุปกรณ์ ที่มีคุณภาพระดับดี พิจารณาตามลักษณะงานซ่อมแซมถนน ซ่อมไฟฟ้าสาธารณะ และซ่อมรางระบายน้ำ ร้อยละ 94.67 ร้อยละ 97.33 และ ร้อยละ 93.33 ตามลำดับ สรุปการจัดลำดับคุณภาพการให้บริการ พบว่ามาตรฐานงานให้บริการนั้น ประชาชนเห็นว่าอยู่ในระดับดี สืบเนื่องจากการปฏิบัติงานของกองช่าง คำนึงถึงการใช้วัสดุที่มีคุณภาพ ดำเนินการซ่อมแซมตามลักษณะงานตามมาตรฐาน รวมถึงคำนึงถึงความปลอดภัยของประชาชน ส่วนระยะเวลาในการให้บริการนั้น ถึงแม้จะมีการปรับลดและดำเนินการได้ตามเป้าหมายที่กำหนดก็มีบางงานที่ดำเนินการแล้วเสร็จไม่ทันตามกำหนด

วีระ ศศิภิญโญ (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคลองแควน ที่มีต่อการจัดการด้าน โครงสร้างพื้นฐาน ไฟฟ้าแสงสว่าง ขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองแควน อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา เป็นวิจัยเชิงปริมาณ ใช้แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง จากประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคลองแควน อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา จำนวน 5 หมู่บ้าน 362 คน ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนมีความพึงพอใจอยู่ระดับปานกลาง แสดงว่าประชาชนยังไม่สามารถทำให้ประชาชนมีความรู้สึกพึงพอใจในระดับที่ดีได้ ปัญหาและอุปสรรค คือ องค์การบริหารส่วนตำบลไม่ให้ความสำคัญกับ โครงการ คิดเป็นร้อยละ 19.04 และไม่มีงบประมาณคิดเป็นร้อยละ 16.53

นิรุทธิ์ พोगาม (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการพัฒนาาระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์เพื่อการดูแลซ่อมบำรุงไฟฟ้าสาธารณะขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลนครปากเกร็ด พบว่า งานให้บริการ ไฟฟ้าสาธารณะของเทศบาลปากเกร็ด เป็นส่วนของการให้แสงสว่างจากโคมไฟฟ้าตามเส้นทางคมนาคมเพื่อให้เกิดความปลอดภัยกับประชาชนในการเดินทาง การให้บริการด้านนี้ มีปัญหาบางประการกล่าวคือ โคม ไฟฟ้าที่มีจำนวนมากจึงทำให้การดูแลรักษาและซ่อมบำรุงไม่ทั่วถึงและล่าช้า ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอเทคโนโลยีด้านระบบสารสนเทศทางภูมิศาสตร์มาประยุกต์ใช้กับงานบริการและซ่อมบำรุงงานบริการ ไฟฟ้าโดยผู้วิจัยได้พัฒนาโปรแกรมระบบระบบการรับแจ้ง โคมไฟสาธารณะ ประกอบกับการรับแจ้ง โคม ไฟฟ้า เก็บประวัติการใช้งาน วันที่เริ่มใช้ วันหมดอายุ(การใช้งาน) วันที่แจ้งเสีย รายละเอียดการซ่อม สามารถสืบค้น โคมไฟในแผนที่ได้ตามและทำการออกแบบใบงานซ่อมพร้อมพิมพ์แผนที่บอกตำแหน่ง โคมไฟไฟฟ้ามาตรฐานแผนที่ประกอบด้วยระบบพิกัดภูมิศาสตร์เส้นกริดยูนิเวอร์ซัลทรานส์เมอร์เคเตอร์ ทำให้เกิดประสิทธิภาพในการให้บริการ การซ่อมบำรุงและมีความสะดวกรวดเร็วขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น

อมรรัตน์ วงศ์ไชยลิม (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของเทศบาลสบปราบ อำเภอสบปราบ จังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่อการให้บริการของเทศบาลสบปราบ จำแนกตาม เพศ อายุ การศึกษา และรายได้ และศึกษาถึงปัญหาอุปสรรค ตลอดจนความต้องการของประชาชนที่มีต่อการให้บริการของเทศบาลสบปราบ อำเภอสบปราบ จังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างคือประชาชนที่มารับบริการ จำนวน 376 คน เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ ผลการศึกษา พบว่า 1) ประชาชนที่มารับบริการมีความพึงพอใจต่อการให้บริการของเทศบาลสบปราบ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.54) ส่วนความพึงพอใจในรายด้านเรียงตามค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อยคือ ด้านความสะดวกของสถานที่ให้บริการ (ค่าเฉลี่ย 3.87) ด้านความรู้ของพนักงานผู้ให้บริการ (ค่าเฉลี่ย 3.52) ด้านคุณภาพของงานบริการ

(ค่าเฉลี่ย 3.46) และด้านข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากการให้บริการ (ค่าเฉลี่ย 3.30) 2) ประชาชนซึ่งมารับบริการซึ่งมีเพศ อายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ มีความพึงพอใจไม่แตกต่างกันในด้านความสะอาดของสถานที่ให้บริการ ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านความรู้ของพนักงานผู้ให้บริการและด้านคุณภาพของงานบริการ นอกจากนี้ผลการวิจัย พบว่าประชาชนผู้มารับบริการที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจในด้านข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากการให้บริการแตกต่างกัน 3) ข้อเสนอแนะจากประชาชนผู้มารับบริการที่มีมากที่สุด ต้องการให้สำนักงานเทศบาลตำบลสบปราบเน้นที่การบริการของเจ้าหน้าที่ เป็นพิเศษในด้านมารยาทและมนุษยสัมพันธ์ ส่วนปัญหาด้านข้อมูลข่าวสาร ควรเพิ่มเติมความรู้ของเจ้าหน้าที่ผู้ให้ข้อมูลข่าวสารให้รอบรู้มากที่สุด สามารถตอบคำถามให้กับผู้มาติดต่อได้อย่างถูกต้องแม่นยำ และข้อคิดเห็นอื่นๆ ของประชาชนผู้มารับบริการที่มีมากที่สุด ต้องการให้เทศบาลตำบลสบปราบจัดหาทุนสนับสนุนการศึกษาให้มากกว่าเดิม และให้ความสำคัญต่องานประเพณีต่าง ๆ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สรุปได้ว่า การศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่องานไฟฟ้าสาธารณะของแต่ละท้องถิ่นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งระดับความพึงพอใจของประชาชนขึ้นอยู่กับผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ ประกอบกับปัจจัยหลาย ๆ ด้านในแต่ละพื้นที่ย่อมมีความแตกต่างกัน ทั้งในส่วนของสภาพของพื้นที่ โดยเฉพาะปัญหาความต้องการของประชาชนในแต่ละพื้นที่ ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความพึงพอใจของประชาชนต่องานไฟฟ้าสาธารณะขององค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วง อำเภอเปือยน้อย จังหวัดขอนแก่น การเปรียบเทียบระดับความพึงพอใจจำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ซึ่งเป็นการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นในการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะ และผลการศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังม่วงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานไฟฟ้าสาธารณะต่อไป เพื่อให้ประชาชนมีความพึงพอใจสูงสุดและช่วยให้การดำเนินการเกิดประสิทธิภาพสูงสุด ประชาชนในท้องถิ่นได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง